

Rejtő Jenő

Korcsmáros Pál

A-2 elveszett cirkáló

Színes képregény

Rejtő-Korcsmáros sorozat

A2
elvészett
cirkáló

Képes Kiadó

Rejtő-Korcsmáros sorozat

P. Howard

Az elveszett cirkáló

A képregény változatot Rejtő Jenő azonos
című regénye nyomán 1968-ban
rajzolta: Korcsmáros Pál

Az eredeti képregényt 2008-2009-ben
át dolgozta: Garisa H. Zsolt,
színezte: Varga „Zerge” Zoltán

A borító Garisa és Zerge munkája

Felelős kiadó: Korcsmáros Gábor © 2009 Korcsmáros Kft.

Nyomta az Alföld Nyomda Zrt.

ISBN 978-963-9833-26-5

Minden jog fenntartva.

Jelen kiadványt vagy annak részeit a Kiadó engedélye nélkül bármilyen formában vagy eszközzel reprodukálni tilos.

www.kepeskiado.hu • info@kepeskiado.hu

Hé, Krokodil!
Egy szóra...!

Ne zavarj, Rozsdás!
Nem látod, hogy
gyilkolok!?

Hisz éppen azért...
Mit akartok attól a
kölyöktől? Úgy láttam,
hogy a mi asztalunkhoz
szándékozott ülni...

4
**DÖGLÖTT
PATKÁNY**

MA:
AZ URRI
KÖZÖNS-
ÉG VERE-
KSZIK!

Ha már egyszer torkon ragad-
tam, nem szívesen engedné el.
Ezt beláthatod! Régen keressük
már a spiclit, aki minden beköp.
Ez lesz az...

Ez a kedélyes jelenet egy pireuszi csapszékben zajlik, melynek kelletlen résztvevője egy igen furcsa fiatalembert, aki ahhoz képest, hogy a nyakát éppen a Krokodil tartja a kezében, elég nyugodtan viselkedik. Ez a bizonyos Krokodil ugyanis, aki mellesleg a Hőhérok asztaltársaságának pénztárosa, két-ségtelenül azzal a feltett szándékkal tartja egy ember nyakát a kezeiben, hogy az említett nyak tulajdonosát - huzamosabb szorítás révén - fulladás következtében beállott halállal ölie meg.

Nézd, Krokodil... elismerem, hogy mindenkinél tiszteletre méltó magánügye, hogy kit fojt meg, és kit nem. De ez a fiú felőlem érdeklődött a csaposnál. Hátha valami fontos üzenetet hozott. Előbb mondja meg, mit akar, azután megölheted békességeben.

Tudod mit?
Előbb meg-
ölöm, aztán
beszélhetsz
vele...

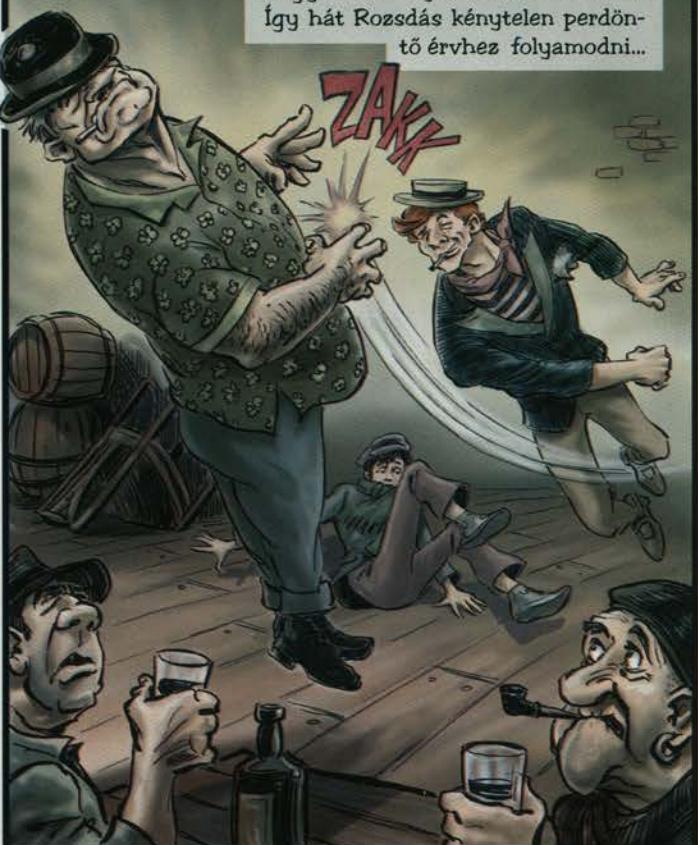

Ezt a felettesebb arcátlan kijelentést már Rozsdás cimborái sem állhatják szó nélkül. A Főorvos Úr (látszólag közömbösen) elővess egy kb. 40 cm hosszúságú kést, mintegy jelezve, hogy nem ért egyet a javaslattal. Bunkó, sokkal inkább a szavak embere, ami a szívén az a száján...

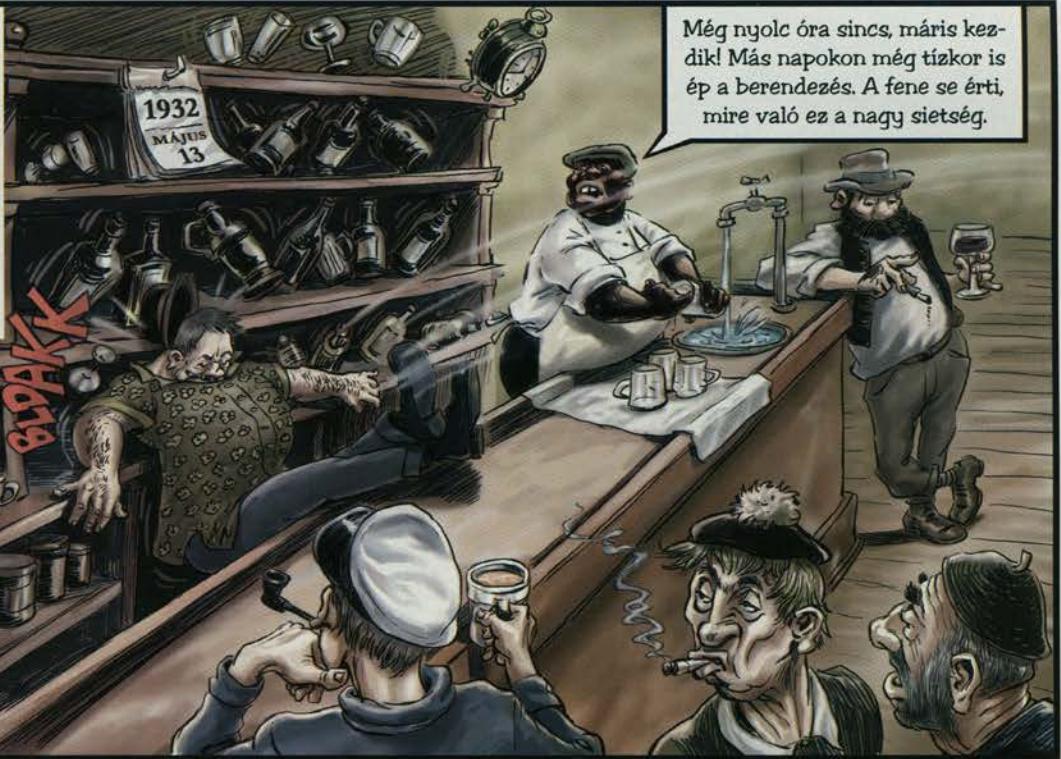
Helytelen álláspont!
Nem hiszem, hogy a
magunkévé tesszük.

Így is van.
A kölykök
engedjétek el...

„Civakodni akartok?” – kérde megbántva az egyik Höhér. Az ijedten pislogó fiatalembert, a roppant tenyerek közé ékelt nyakával, aligha vészeltne át élve huzamosabb vitát. Főleg úgy, hogy a Krokodil hirtelen nagyon ránt rajta és elkezdi rázní. Így hát Rozsdás kénytelen perdön-tő érvhez folyamodni...

Krokodil szépen ivéző roppányája a sőntéspolca torkollik. A becsapódásával járó fahrengető robajt és csörömpölést néhány másodpercnyi súlyos csend követi. Az affér szentanúja csupa higgadt férfiú. mindenki megfontoltan mérlegeli, mi most a teendő...

Itt ejtsünk pár szót az alélt Krokodil – létszámot, súlycsoportot és vérben forgó tekinteteket illetően – nagy fölényben lévő cimboráiról. A „Höhérök” nevű asztaltársaság állástalan matrózok számára fejti ki karitatív működését, ami annyiban nem teljesen önzetlen, hogy az egyesület tagjai képezik a segélyre szoruló állástalan matrózok zömét. Az asztaltársaság alapjában véve önsegélyező egyesület a szónak abban a szoros értelmében, hogy önmagukon segítenek, tekintet nélkül a cérla vezető eszközökre, legyen az feszítővas vagy kés. E társaság pénztárosa a Krokodil, aki pillanatnyilag a söntéspult mögött fekszik mozdulatlanul, akár egy letaglózott barom, s nem tudni, hogy él-e még. A többiek a kocsma bejárat felőli részén tartózkodnak.

Velük szemben látszólag közömbösen foglalja el pozícióját Rozsdás, a Főorvos Úr és Bunkó; a három Gyöntató. Elnevezésüket két francia haditengerész eltúnésének köszönhetik. A két tengerész e háromtagú társaság által lopott holmikat csempészett, ám egy alkalommal egész egyszerűen elhajóztak az áru ellenértékkel együtt. Egy év múlva gyanútlanul visszatértek, bizva az emberi feledékenységen. A három barát azonban nem bizonyult szórákozottnak, és így e könnyelmű matrózoknak nyoma veszett. De előzőleg a károsultak rábeszéltek a matrózokat, hogy nyilatkozzanak néhány nagyobb értéket képviselő csempész-áru rejtekelyéről. Ám miközben a lelkükre beszéltek, az egyik matróz meghalt. A másik végül is gyónt, és a három jóbarát kára megterült. Azóta hívják őket „Gyöntatóknak”.

A helyzet tehát a következő: a három cimbora útját elvágta. Rozsdás tudja jól, hogy túlerővel állnak szemben, ezért ha lehet, menekülni kell. De addig is: legjobb védekezés a támadás! A csapos nyomban hóna alá kap két üveg valódi skót whiskyt (mert ez az ital nagyon drága), és eltűnik az óvóhely céljára is használt raktárhelyiségek ajtaja mögött. Éppen idejében...

A három Gyöntató hamarosan defenzív hadmozdulatokra kényszerül. A visszavonulás irányára az utcai kirakat...

A hátvéd Bunkó és a Főorvos. Fejlett taktikai érzékükre vall, hogy nem fordulnak azonnal sarkon, mert ez esetben hátukba késéket kapnának. Hanem fergeteges pergötütet zúdítanak a Hóhérokra, akik erre meghátrálnak kissé. Igaz, csak néhány pillanatra, de az elég...

Fuss,
ahogy
tudsz!

Ezek után sürgősen el
kell tűnnünk Pireuszból...

Ezzel a kijelentéssel mindenki mélyesesen egyetértenek. Föleg a Főorvos Úr, akit egész egyszerűen azért hívnak így, mert egy barátját – aki osztozkodás közben hülyének tettette magát – olyan türelemmel verte órákon át, míg az illető háromhét körházi ápolás után ép elmével tért vissza a kültelki társaságba. És hogy a gyógymód megismétlését elkerülje, maradéktalanul eleget tett a Főorvos Úr jogos igényeinek.

Fél órával a „Négy Dögött Patkányhoz” címzett étteremben lezajlott ütközöt után, a kikötő egy másik csapszékében, ahol az úri közönség táncol (“Dining room, Man spricht deutsch.”)...

Valaki azt mondta, hogy Rozsdás úr az idegenlégióban szolgált... hogy onnan szökött meg. Fivérem innen Pireusból írt utoljára, több mint másfél éve. Ebben a levelében említette, hogy valószínűleg beállt a légióba. Azért gondoltam... A neve Thomas Leven. Nem tud róla valamit?

Fájdalom, Rozsdás „úr” semmit sem tud Leven pillanatnyi tartózkodási helyéről. A név azonban nem ismeretlen előtte. Levenről annak idején sokat cikkezték a lapok. Vezérkari kapitány volt az angol hadseregben. Évekig dolgozott egy találmányán, valami nagy fontosságú technikai újításon. Egy elektromos leadó volt a lényege, amelynek segítségével víz alatti aknákat lehet felrobbantani nagy távolságról.

Egy napon...

Sajnálom,
Tom, rossz
hírrrel jövök

Megelőztek.

Hogy ki volt a vételytárs, aki hasonló találmányt nyújtott be, az nem került nyilvánosságra. A kapitány nem törödött bele a vereségre. Igazolni akarta elsőbbségét. Ahogyan nekilátott, hogy rendezze rajzait, ijesztő felfedezést tett...

Valaki kutatott a dolgaim között!... Bizonyára lefényképezték a tervezeteket! Így már érthető minden!

Barátnőjén, Helena Aldingtonon kívül senkinek sem volt szabad bejárása a lakásba. Azonnal elsietett hozzá.

Ne kiabálj!
Nem türröm ezt a hangot!

A háziasszonynak fultanúja volt a szóváltásnak, és láttá a kapitányt dúltan elrohanni. Délben, amikor a lányt hiába vártá villásreggeliehez, rosszat séjte be nyitott a szobájába.

Scotland
Yard?
Azonnal...
jöjjenelek!

Szörnyű
gyilkosság...!

Levent nyomban le is tartóztatták volna, de Helenától nem haza ment, hanem egy barátjához, Finley kapitányhoz. Az esti lapokban már benne volt a gyilkosság, s hamar belátta, hogy csak úgy menekülhet a kötéltől, ha külföldre szököik. Szerencséje volt, talált rá módot...

Csúf dolog, ha valaki ilyen gorombán bánik a nőjével. Verje meg, és kész.

De nem ő tette!
Én tudom, hogy...

Rendben. Vegyük úgy, hogy a bátyád ártatlan. Változtat ez a lényegen? Aki egyszer a légióba került, annak befellegzett. Ha felköti, még mindig jobban járt volna!

Thomas Levent távollétében lefokozták és halálra ítélték. Ám ügye ezzel nem zárult le. Kiderült ugyanis, hogy a vételytárs műszere fabatkát sem ér. A brit vezérkar fejesei összeültek, hogy megvitassák a problémát...

Uraim!
Ez ügyben
súrgósen
megegye-
zésre kell
jutnunk...

Leven bűnűgyéhez semmi köznk.
Ha gyilkolt, hát gyilkolt. Nekünk szükségünk van a találmányára.
Ha időközben eladták más nagy-
hatalomnak, érdekünkben áll,
hogy mi is megszerezzük. Ha nem
adta el, akkor még fontosabb,
hogy miénk legyen az elsőbség.

Egyetértek! Rokonai alighanem sejtik, hol rejtőzik Leven. Az ő révükön tudomására hozzuk, hogy ötven-
ezer fontot kap a tervezékt...

...és természetesen garantáljuk büntet-
lenségét arra a rövid
időre, amíg Angliába
jön bemutatni a találmányt.

Ezt a menlevelet adták. Hiába
erősködtem, hogy fogalmam
sincs, hol a bátyám. Azt mond-
ták, kutassam fel, s mert tudták
hogy nincs pénzem, 500 fontot
adtak a költségekre.

Hm... ez elég érdekes... Azt mon-
dom, utána járunk a dolognak.
Gyerünk a Fáraóhoz. Ha a
bátyád megfordult itt Pireusz-
ban, az tudni fog róla.

Útközben Rozsdás közli pártfogoltjával, hogy ezentúl Kölyöknek fogja szólítani, mert úgy néz ki, mint aki most szökött meg a rövidnadrágból. Aztán szeliden felkerí, hogy tegezze vissza, különben jól szájon vágja. Miután így rendezte személyi kapcsolatukat, elmondja, hogy Fáraó (akit különben Morbitzernek hívnek, és annak idején Csaszlauban született) igen jelentős személyisége. Nyilvántart mindenkit a kikötőben, akár a tettesek, akár az áldozatok csoportjába tartozik az illető.

Ha valakinek sürgős levegőváltozásra van szüksége, esetleg hamis személyi okmányokra, bizalommal fordulhat a Fáraóhoz, aki éjjel háromkor kezdi az irodai órákat hivatalában.

Az „iroda” a felületes szemlélt kísértetiesen emlékezheti egy jókora szemeszetládára. Csakhogy e láda oldalára táblát erősítettek, amin felirat díszsereleg.

Az írás körülbelül anynyit tesz, hogy a láda tulajdonképpen francia utazási iroda, ahol felvilágosítással szolgálnak...

Jó estét!

Az mellékes!
Mit akartok?

„Rögtön utánanézünk, kérem, az irattárban” – szól Fáraó, és eltűnik a hulladékgyűjtő-láda mélyén. Néhány perc múltán...

Egy bizonyos Tom Levenről szeretnék valamit megtudni...

Tessék! Tom Leven, 36 éves, két évvel ezelőtt egy Lacroix nevű belgával szállt hajóra. Ez a Lacroix néhány hónapra rá levélben megkérte, hogy rendezzem a számláját valakinél, mert adósa maradt az illetőnek... egy hasbaszúrással. Mellesleg megírta, hogy mindenketten Rangoonban szolgálnak. Tiz drachmát kapnak a felvilágosításért...

Nézd, Fáraó, ez a kölyök Birmába szeretne menni, és én is elutaznék valamerre...

Legfőbb ideje, hogy megszabaduljon ez a kikötő a gyanús elemektől.

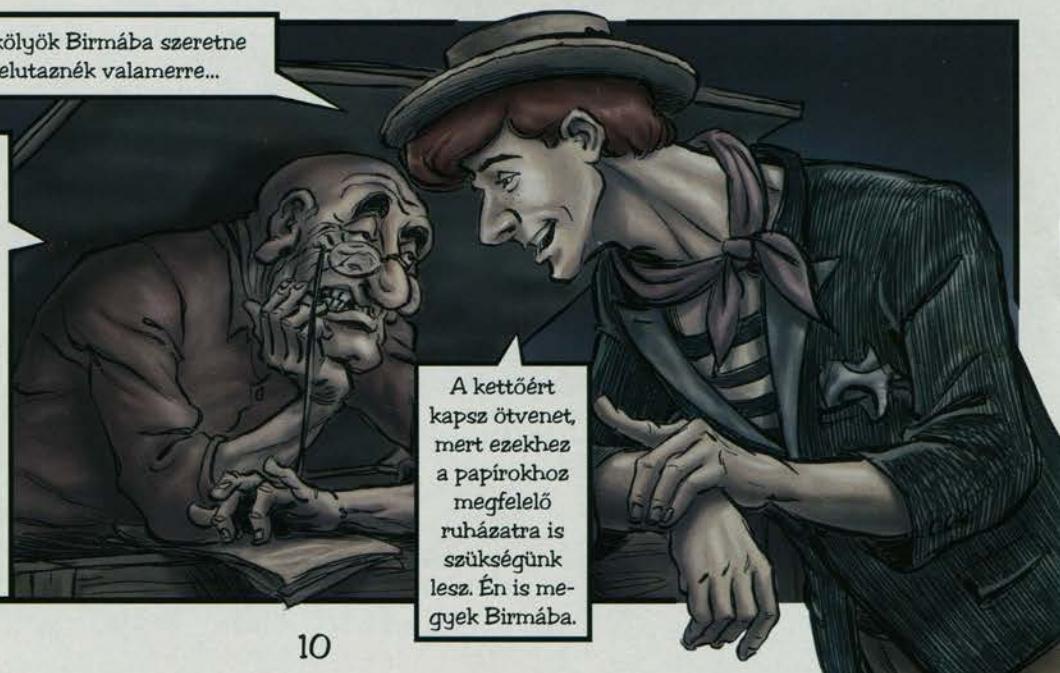
Birmába bevándorlás is kell. Ez megdrágítja. De ne aggódj, még válogathatsz is! Van egy igazolványom, beutazás, letelepedés,

friss, egy hónapos papír...

Megboldogult tulajdonosa dán gyógyász volt, aki mint az álmokról hírneves gyógyítója kapott beutazást. A másik egy angol petróleumkutató, kéthavi tartózkodás, szabad kutatási engedély,

Deterding ajánlólevelével.

A két igazolvány 120 drachma, de nem szívesen adom...

Kölyök örömeiben Rozsdás nyakába ugrik, Ő azonban sietve lerázza magáról, mert heves alkudozásba bocsátkozik a láda tartalmával, és ehhez mindenki kezére szüksége van. Rozsdás,

e vita közben, többször is odáutögli Fáraó fejét a láda tetejéhez...

„Hahó, Piszkos Fred!” – ragyog fel Rozsdás ábrázata...

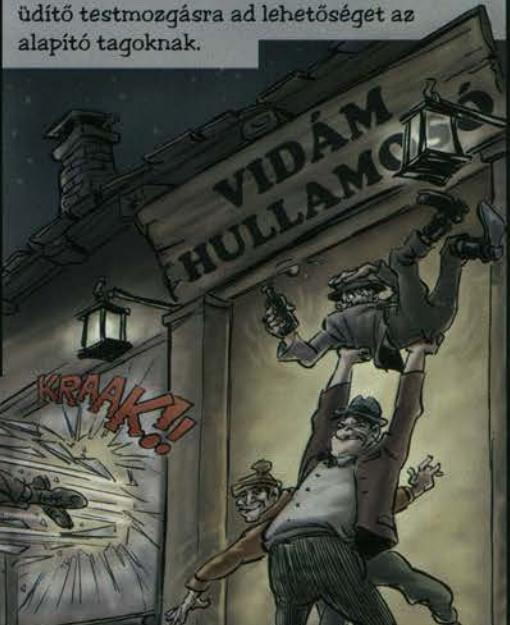
Van egy nagyszerű ötletem, csak még azt nem tudom, hogyan lehetne kivitelezni! Idehallgass, Fred, és te is, Fáraó: akartok fejenként ötezer fontot keresni?

A kapitányi címet viselő, züllött külsejű egyén alvilágzerte nagy eszéről híres. Érdemes tanácsot kérni tőle. Rozsdás nem sokat tekteríázik, előadja az üget. Piszkos Fred hosszan turkál gubancos szakállában, nagyokat nyög, majd...

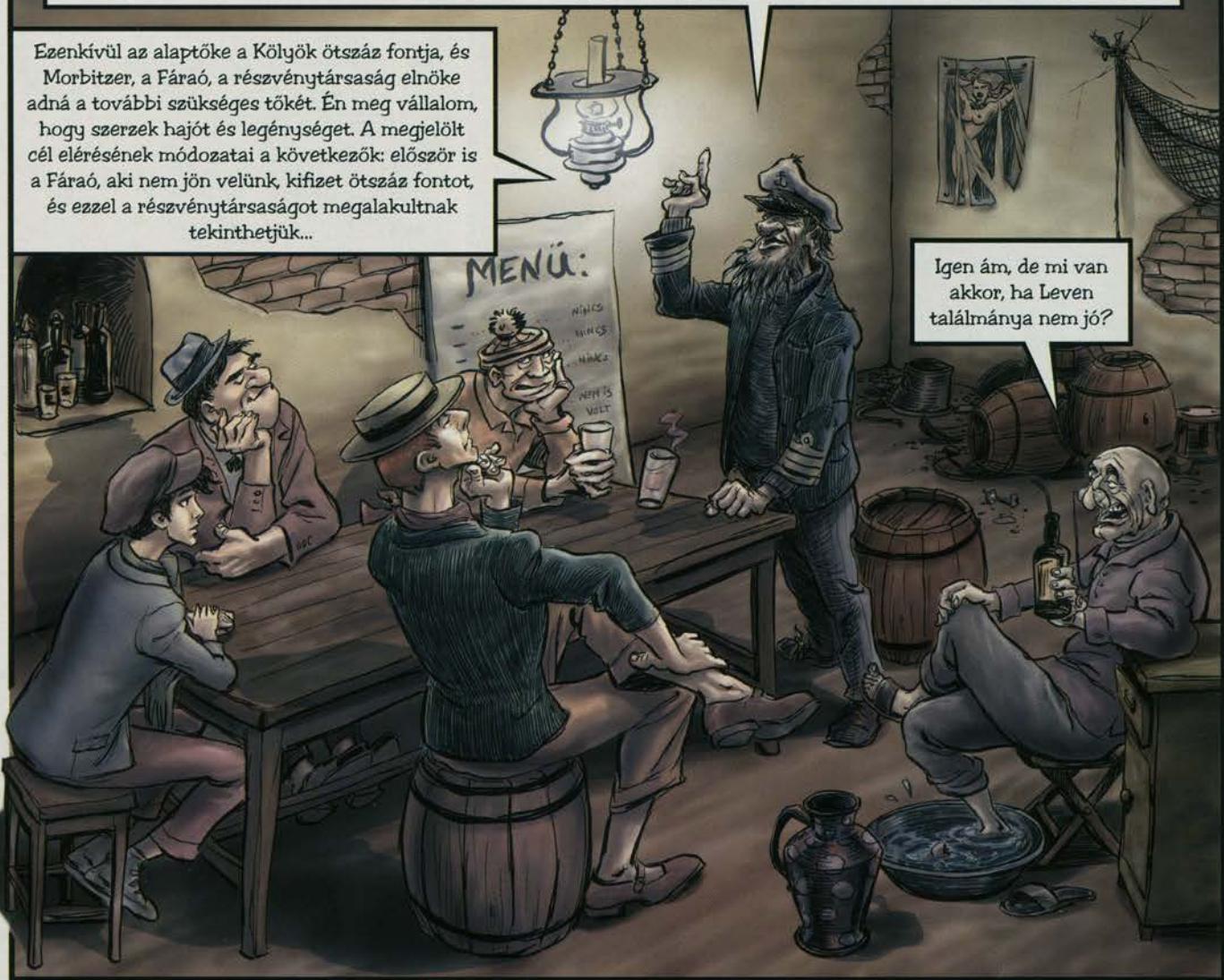

A bizalmas tanácskozásnak, természetesen, illetéktelen személyek jelenlétének mellőzésével kell lefolynia. Ez a követelmény rövid, úditő testmozgásra ad lehetőséget az alapító tagknak.

Mint ügyvezető igazgatónak, van szerencsém előterjeszteni a következőket. Részvénytársaságunk célja, hogy Tom Levent megszöktesse a légióból, és elvigye Londonba, ahol találmányáért ötvenezer fontot kap. Ebből ötven százalék a részvénytársaság illeti kiváló működéséért. Tehát a várható haszon huszonötözer font. Mert az nem kétséges, hogy Leven, ha hozzásegítjük ötvenezer fontjához, hajlandó lesz lemondani javunkra az összeg feléről. Ha mégsem, majd rábeszéljük. A Gyöntatók társasága - e téren - már többször bizonyította, hogy ér valamit. Így fejenként ötezer font jut ötünkre.

Ezenkívül az alaptöke a Kölyök ötszáz fontja, és Morbitzer, a Fáraó, a részvénytársaság elnöke adná a további szükséges tőkét. Én meg vállalom, hogy szerbek hajót és legénységet. A megjelölt cél elérésének módozatai a következők: először is a Fáraó, aki nem jön velünk, kifizet ötszáz fontot, és ezzel a részvénytársaságot megalakultnak tekinthetjük...

Erre parázs vita veszi kezdetét, minél következetében Rozsdás ismét megveri a Fáraót, de végül a részvénytársaság megalakul.

És most hallgassatok rám! Miután én finanszírozom ezt a társaságot, jogomban áll természetben is hozzájárulni a költségekhez. Szerencsétekre az éjjel két turista megbetegedett valamelyik ismerősömnél, és véletlenül hajó jegy is volt náluk. Ezek a szegény beteg emberek már nem fognak zavarni senkit, legalábbis így mondta az ismerősöm, aki igen alapos ember.

Tehát az utat Colombóig két személy részére, úgy hiszem, nyugodtan számithatom 150 fontba. Ne feledjük, uraim, hogy első osztályú jegyekről van szó...

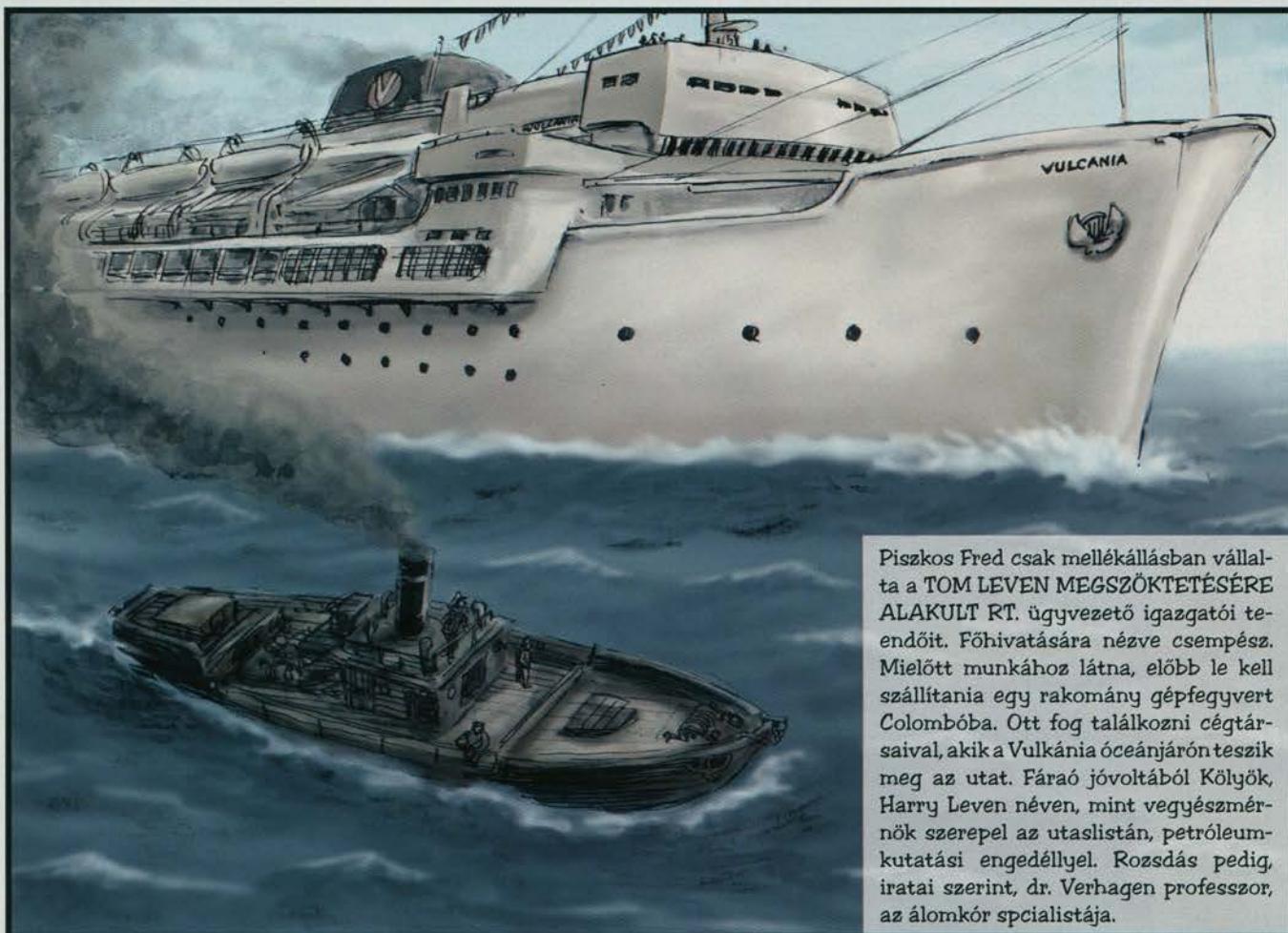

„Száházhuhúsz” – jelenti ki siránkozva Fáraó.

Hatvanöt, te műmia!

Rövid rugdosás után megállapodnak kilencvenben. Ráadásként Morbitzernek el kell öket látnia megfelelő ruhákkal és bőröndökkel.

Piszkos Fred csak mellékállásban vállalta a TOM LEVEN MEGSZÖKTETÉSÉRE ALAKULT RT. ügyvezető igazgatói teendőit. Főhivatására nézve csempész. Mielőtt munkához látna, előbb le kell szállítania egy rakomány gépfegyvert Colombóba. Ott fog találkozni cégtársaival, akik a Vulkánia óceánjárón teszik meg az utat. Fáraó jóvoltából Kolyök, Harry Leven néven, mint vegyésmérnök szerepel az utaslistán, petróleumkutatási engedéllyel. Rozsdás pedig, iratai szerint, dr. Verhagen professzor, az álomkör specialistája.

A Főorvos Úr és Bunkó csak egyszerű tengerész-igazolványt kaptak, s így kénytelenek - legnagyobb fájdalmukra - matróznak elszegödni a luxus-hajóra.

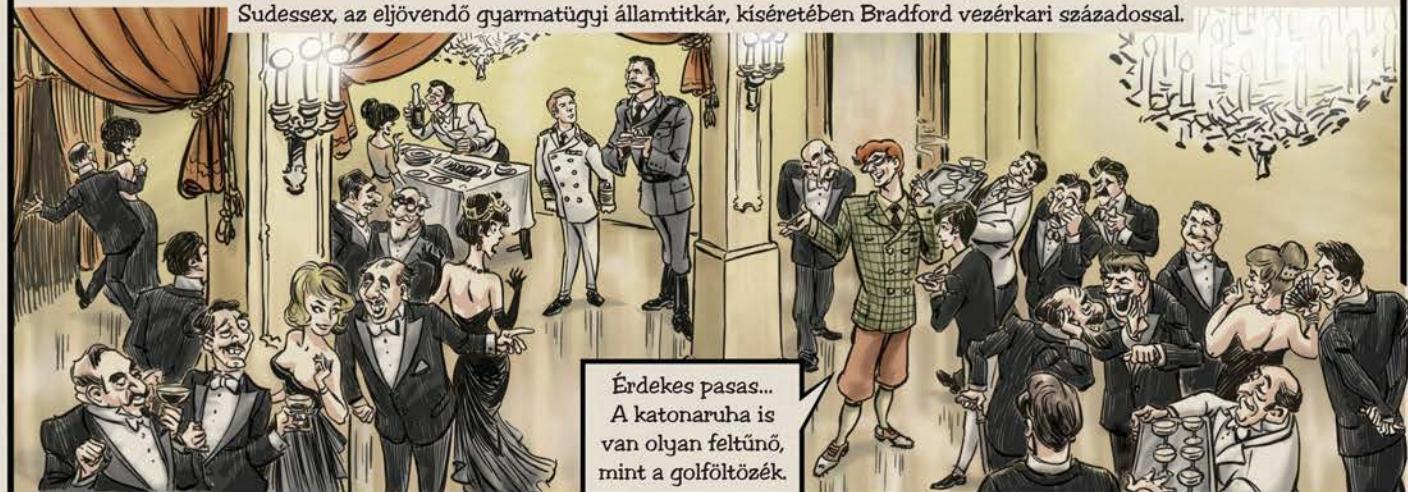
Sajnálom szegényeket.

Én is. Jó ügy érdekében az ember minden áldozatot meghoz. De hogy dolgozzék, az mégis csak túlzás!

Az ebédlőben a sok szmokingos előkelőség közt nagy feltünést kelt a zöld golfruhában megjelenő dr. Verhagen, aki az általános megdöbbentést - szemmel láthatóan - elismerésnek veszi. Nem sokkal ezután lép a terembe a hajó egy kiemelkedően fontos utasa, Earl of Sudessex, az eljövendő gyarmatügyi államtitkár, kíséretében Bradford vezérkari századossal.

Érdekes pasas...
A katonaruha is
van olyan feltűnő,
mint a golfoltözék.

Ön először utazik a trópusra, uram?

Nem, sir...
Dr. Verhagen
vagyok, és
az álmokról...

Örülök, hogy személyesen is megismertettem önt! Tudja, a gyarmati hadseregnak komoly problémája az álmokról.

Dr. Verhagen! Emlékszem... Ön két év előtt érdekes cikket írt az álmokról az egyik angol orvosi szaklapnak...

Nagyon érdekesen említi egyik cikkében a lappangási idő szociális és erkölcsi összefüggését a bennszülöttek bűnözésével kapcsolatban.

Igen...? Azt hiszem, jobb lesz, ha erről más alkalmommal beszélhetnék excellenciáddal. Lehetnek az utasok között olyanok is, akik nem rokonszenveznek az álomkórral.

„Fene azt a Morbitzert! – gondolja kinjában Rozsdás, alias Verhagen doktor, miközben – barátjával, a földgázimernökkel – feltünés nélkül elhagyják az étkezőt.

Már jócskán besötétedett, mikor is útan kabinjaik felé hirtelen kövé merednek a döbbennetől. Az Earl hangja szűrődik ki a sétafedélzetre...

És maga biztos abban, hogy Tom Leven Birmában van?

Az első adandó alkalommal...

Micsoda hallatlan játéka ez a sorsnak? Mit akarhat Earl of Sudessex és szárnysegéde Tom Leventől? Erről többet meg kell tudniuk. Sajnos a beszélgetésnek csak egy töredékét hallották. „De majd fogok én többet is hallani! – határozza el magát Rozsdás. Egyetlen nehézséget kell leküzdnie ehhez: a jelentős személyiségek kabinja előtt állandóan fegyveres őrszem áll.

Ha odaérsz hozzá, kapj szívrohamot. Indulj!

Jaj! Jaj, nekem!

A matróz szolgálatkészen felkapja a gyámoltalan, beteg utast...

A folyosó végén van egy kis szalon. A pincér majd odahívja az orvost.

Felesleges... köszönöm... Csak odáig segítsen...

Ha leülhetek... Rögtön rendbe jövök...

Hosszú várakozás következik.
Végre nyílik az ajtó...

Üljön le, százados! Hol is tartottunk?
Igen, megvan... Kvang... Ön szerint
ez a Kvang Kínából való?

Én azonban nem tekintem bandavezérnek.
Elsősorban tárgyalni fogunk vele. Egy bizonyos,
hogy Birma északi határán igen nagy ember-
és pénzáldozatba kerülne egy hadjárat.

Minden bizonnyal! Szerintem valami
kínai bandavezér lehet, aki önmagát
tette meg generálisnak.

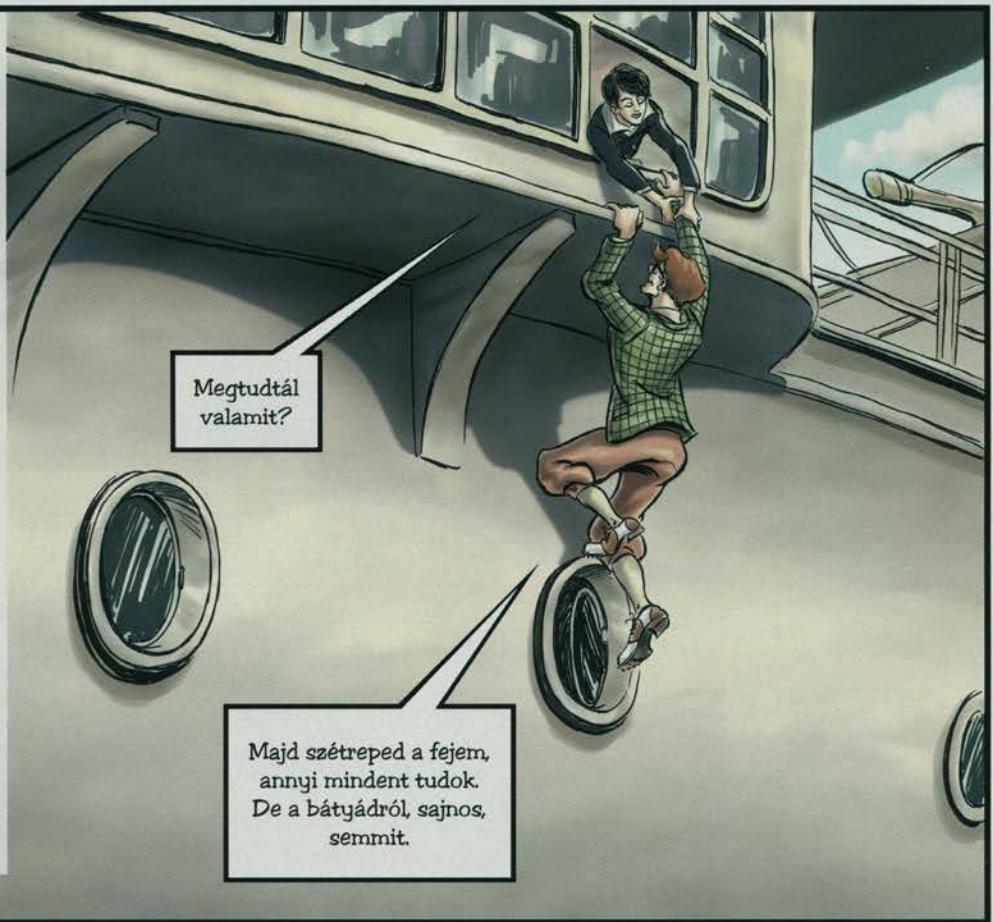
Erre csak legutolsósorban szánnám rá magam.
Előbb jön a „kerekasztal”. Jól tudja, Bradford,
hogy nem vagyok híve az erőszaknak.
Én rendületlenül bízom a tárgyalásokban.

De ha, tegyük fel, nem
sikerülne ezzel a Kvang-
gal megállapodni, akkor
az összevont angol és
francia csapatok gond
nélkül elbánnának a
„generális” hordájával.

Kényelmetlen helyzetében
Rozsdás számos olyan adat
birtokába jut, amelyek a
legkevésbé sem érdeklik.
Megtudja, hogy az Earlból
alkirály lesz egy kis hátsó-
indiai országban, ahol a nép
fellázadt a szultán ellen.
Kvang, a felkelő vezére ultimátumot adott az ural-
kodónak, hogy hajtson vég-
re reformot. A szultán erről
hallani sem akar, inkább an-
gol fennhatóság alá helyezi
országát. Az ügyet bonyo-
litja, hogy egy amerikai ér-
dekcsoport is igyekszik be-
folyást szerezni magának a
szultánátusban. A kártyát a
hírhedt nemzetközi ügynök,
Morrison Snyder keveri, akit
titokban a japánok pénzel-
nek. Ugyanis Japánnak most
érdekkében áll ott zavart
kelteni. Ha ez az amerikai
gazember összefog Kvang-
gal és a kínai határon sikerül
a lázadóknak fegyvereket
átcsempészni, akkor egész
Hátsó-India lángba borul...

Megtudtál
valamit?

Majd szétreped a fejem,
annyi minden tudok.
De a bátyádról, sajnos,
semmit.

Miután hajójuk kikötött Colombóban, Bunkó elballag, hogy utánanézzen: megérkezett-e már Piszkos Fred? Kissé megrongált állapotban tér vissza.

Kölyök elsápad. Ha oda a pénz, nem lesz módja felkutatni a bátyját. Rozsdás nem sápad el, bár véleménye megegyezik a Kölyökével. „Gyerünk!” – pattan fel dühösen.

„Kapitányukat” a bennszülött negyed egyik játékbarlangjában találják. Az ügyvezető igazgató könnyed fejbiccentéssel üdvözli a részvénnytársaság alapító tagjait, majd fölényes nyugalommal folytatja az expedíció költségeire szánt összeg elszikkasztását. Már csak néhány font hever előtte.

„Bocsánat, uraim, de azt hiszem, itt csalnak” – jelenti ki derűs mosollyal, és...

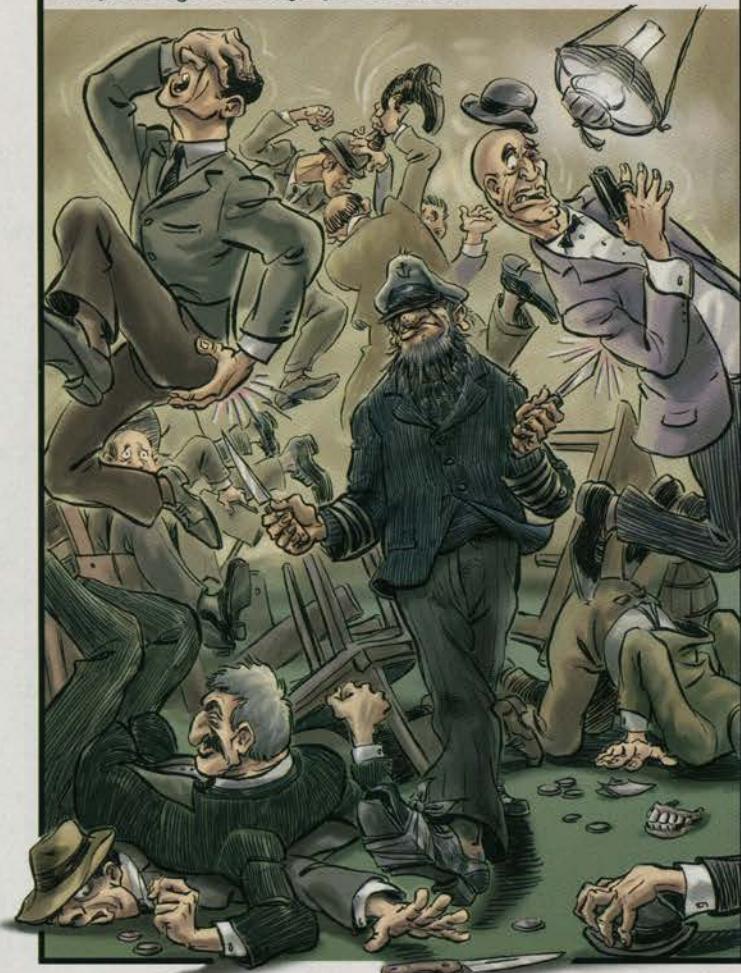
A becstelenségében sérült krupié szitkozódva revolvert ránt. Nagyfokú meggondolatlanság ez tőle...

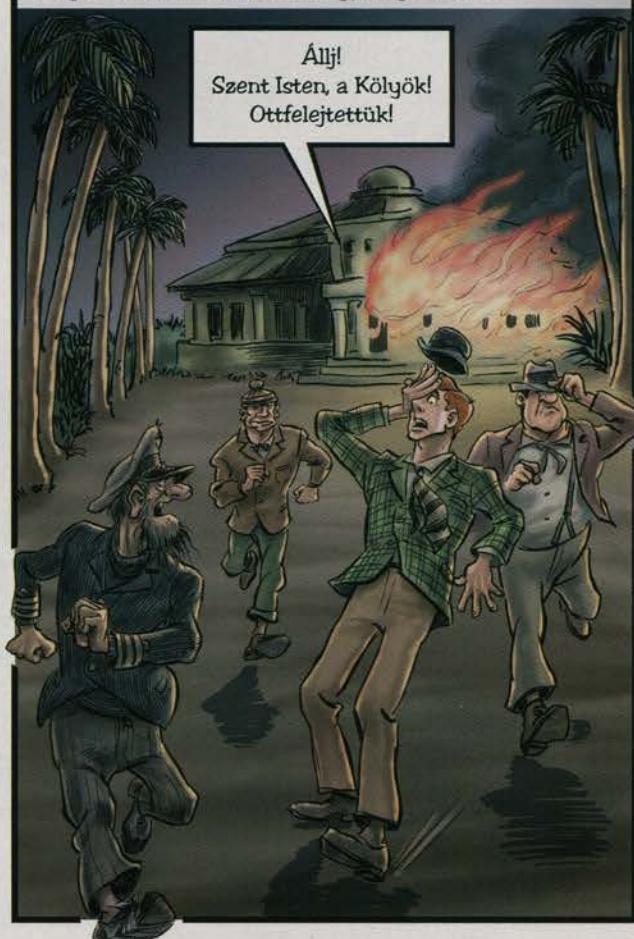
A rulettbarlang kidobóemberei rávetik magukat Piszkos Fredre. Néhányan a kevésé megkopasztott vendégek közül is. Darabokra tépnek, ha társai, minden nehezelésük ellenére, segítségére nem sietnének. A helyiségen levők kezében kések, revolverek tünedeztek elő. A Főorvos Úr – váratlan ötlettől áthatva – vaktában lövöldözni kezd. A Kölyök dermedten a falhoz lapul. Itt megölök őket! Nem úgy Piszkos Fred, aki bankjegyeket kaparászik össze a verekedők lábai alól, egészen addig, míg valaki nyakszirten nem csapja. Erre felugrik, és...

Majd irigylésre méltó nyugalommal elindul a kijárat felé. Mintha nádszálakat hajlítana félre, úgy nyillik az út körülötte. Ugyanis derékmagasságban két kést fog a kezében, és nyugodt, lassú mozdulatokkal jobbra-balra döf egyet-egyet. Amikor eléri a hátsó ajtót, megemeli a sapkáját és távozik.

Eközben Rozsdás leszakítja a mennyezetről függő olajlámpát és mindenestűl támadói közé vágja. Néhány ember meggyullad és üvöltve a földhöz verdesi magát. A Gyöntatók így elszórakoztak volna még egy ideig, csakhogy az épületet is pillanatok alatt elborítják a lángok. Menekülniük kell, mégpedig sebesen.

Rozsdás még soha életében nem érzett ilyen aggodalmat. Szegény kis gyámoltalan fiú! Most döbben csak rá, hogy mennyire megszerette.

Fulladozik és szédül, úgy érzi, hogy bőre repedezik a forróságtól. Végre...

Na, te mamlasz!

Ahogy túljutottak a veszélyzónán, a földre teszi, és nekilát, hogy eszméletre téritse. Előbb megpaskolja az arcát, ez azonban nem használ. Erre kinyitja a fiú ingét, hogy megdörzsölje a szívét.

Hüha!
Na, ez jó kis marhaság!

Nyomban elhatározza, hogy hallgatni fog feldezséről, és nemcsak a többiek előtt. Kölönöknek sem kell tudnia, hogy leleplezte a titkát. Öszinte tiszteletet érez a lány iránt. Ha meggondolja, mennyi minden kellett kiállnia, amiőt kiragadta őt a Krokodil markából. Vajon hány nő van a világban, aki mindezért végigcsinálta volna a bátyjáért.

Jobban vagy?

Igen.... Úgy érzem...

Akkor egy-kettő, gyerünk! Sürögös leszámlonivalóm van Piszkos Freddel.

Aljas gazember voltál, az is maradsz, és mindenig az leszel!

Hagyjuk ezt az örökösz személyes kedést! Ideges emberekkel nem lehet tárgyalni! A pénz elveszett, és vége. Mit akartok?

Tartozom benneteket ma este egy tisztességes hajóval elindítani Birmáig, és visszahozni. Jelenleg hajnali öt óra van, majd ráértek hasonló udvariatlanságokra, ha ma este nem áll rendelkezésre a hajó.

Hogy akar pénz nélkül hajót szerezni, Mr. Piszkos?

Kölyök és a három Gyóntató őszinte tisztelettel néznek utána. Amint hátratett kézzel, csámpás járása felett ingadozó felső testtel, nyugodtan halad; maga a megtüestült önbizalom.

Mit tudom én. Majd szerlek valahogy. Felvilágosítással különben sem tartozom nektek, csak hajóval, legényseggel és ellátással. Fél tizenegykor tehát legyetek a sziget déli végében, a Point de Galle gátjánál, a halászkikötőnél! Figyelmezetlek benneteket, hogy időre legyetek ott, mert menetrendszerű pontossággal indul a hajó!

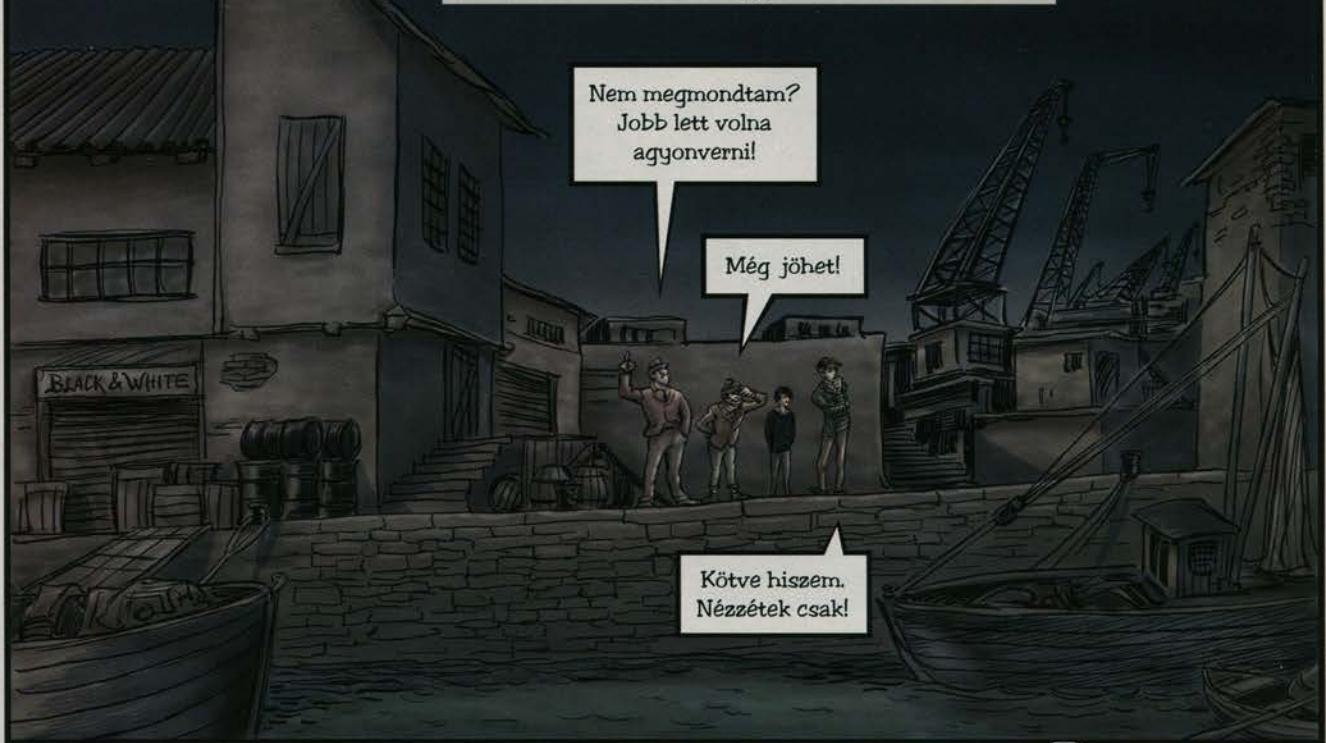
Akkor biztosan nem lett volna hajónk. Így még lehet.

Nem kellett volna mégis agyonverni?

Piszkos Fredtől minden kitelik.

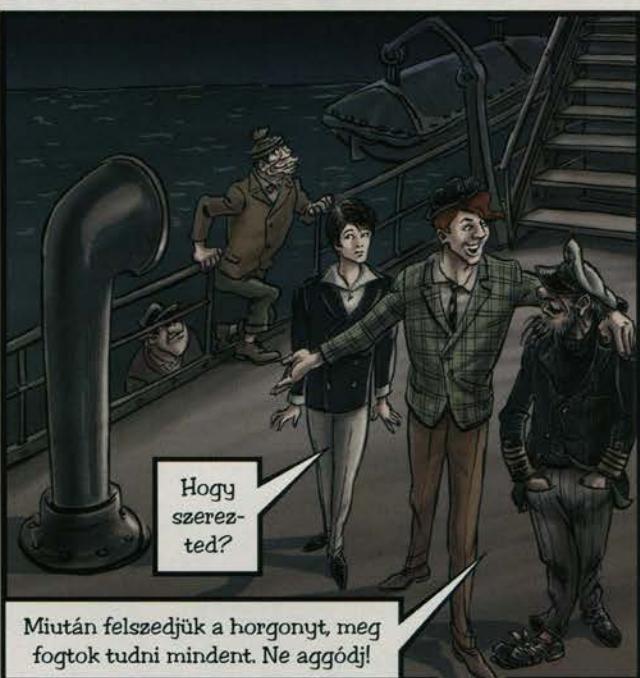
Tíz óra negyvenöt perc. A sötét partszakasz csendes és néptelen. Piszkos Fred jól kiválasztotta a helyet, ahol felveheti a barátait. Kérdés azonban, hogy lesz-e mire felvenni őket?

Ember! Ezért mindenjunkat felkötnek!

De kicsinyes vagy ma! Persze, hogy felkötnek. De hát hadihajó-lopásért csak nem adnak Signum Laudist? Na, igyekkezzünk fiúk, mert már háromnegyed tizenegy is elmúlt, és nem szeretnék késéssel indulni!

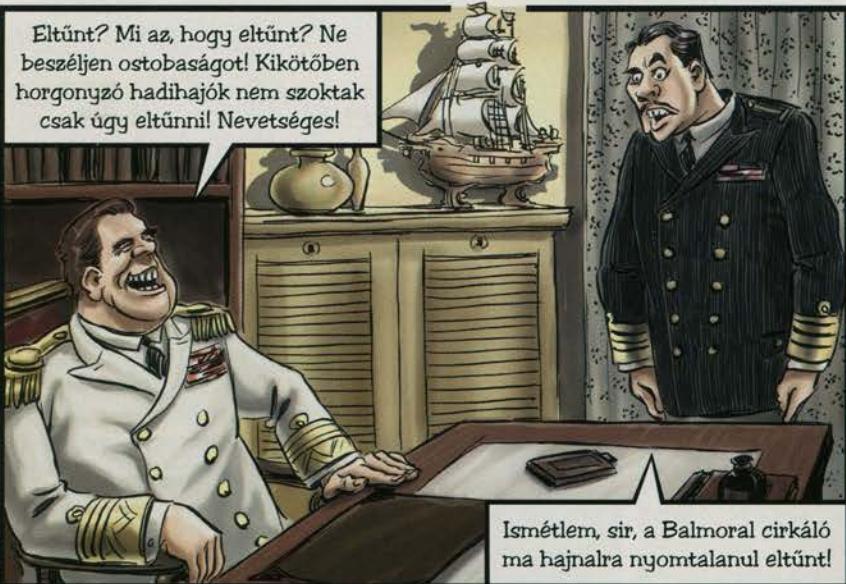
Nagy ember vagy, Fred...

Csakhogy belátjátok végre! Olyan száz mérföldet megy óránként, mint a pinty! Egy évre való szén, olaj és pókerkártya van benne.

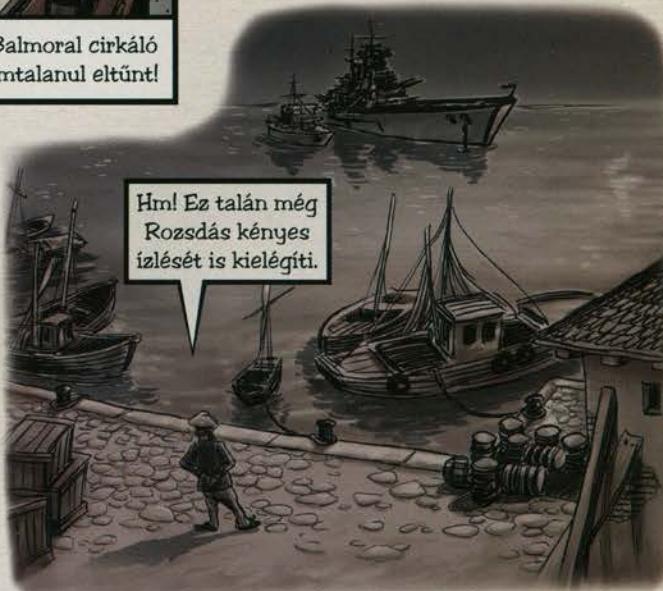
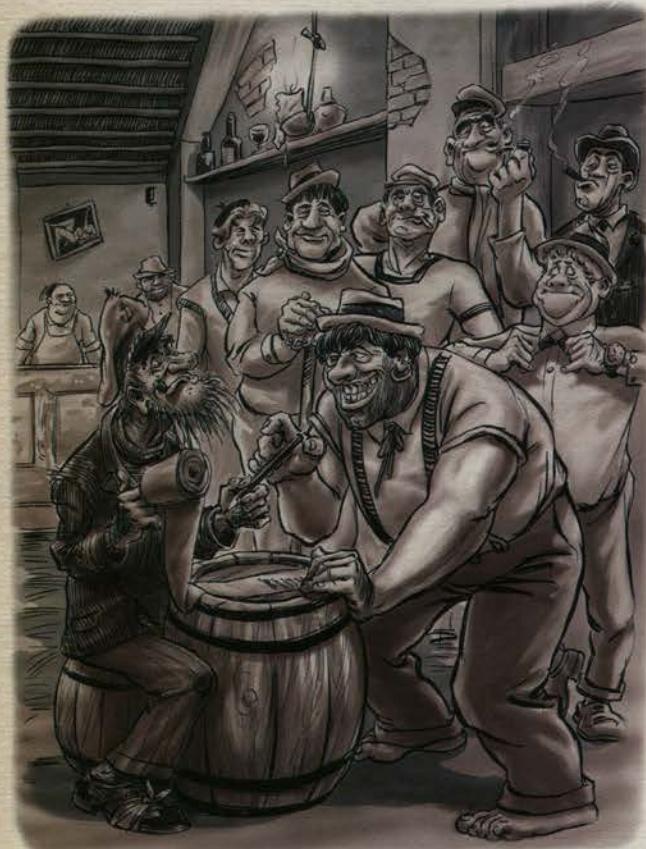
Hé, marhák, odalenn! Teljes gözzel előre! Mindent bele, ha nem akarjátok, hogy végigrugdaljam az egész társaságot!

Isméttem, sir, a Balmoral cirkáló ma hajnalra nyomtalanul eltűnt!

Igen. Ez megtörtént. A világajtót nem járta be az esemény, mert az angol admirálitás, érthetően, restellezte. Ám valóban megtörtént, hogy néhány elszánt ember, miután nem volt útkölkösük, felkaptak egy cirkálóra (mint facér pékinas, ha kerékpárt lop) és elpályázta vele. Az eset elköpesztő és megmagyarázhatatlan. Legalábbis azok számára, akik nem tudják, milyen szorult helyzetben volt Piszkos Fred az előző nap délutánján. Hajót kellett szereznie mindenáron, ha a fene fenét eszik, akkor is. Ahogy gondba merülve végigbaktatott a rakparton, egyszer csak megpillantotta a Balmoralt. A karanténban, sárga zászló alatt veszegelt, mivel fedélzetén fertőzögyanús megbetegedés történt. Legénysége és tisztei orvosi elkülönítőben megfigyelés alá kerültek.

Midőn délután szemet vetett a gyönyörű hajóra és furdalni kezdte az a rögeszmeszerű gondolat, hogy eltulajdonítja, visszament Colombóból, ahol a régi börgyár használaton kívül helyezett szennylevezető csatornájában néhány régi barátja lakott. A kapitány kertelés nélkül elhozakodott híresen nagy eszében megfogant, nem kevessé nagyszerű tervével. Rövid, de velős tanácskozás után cimborái ráálltak az alkura. Van itt elég kipróbált, régi matróz a csempészek között, akikkel végig lehet vinni ezt a dolgot. Estére együtt is volt a húsz ember. Szerelektől kezdve a szakácsig képviselte volt köztük egy hajó komplet legénysége. Mind örömmel ment neki a „mókának”, pedig tudták, hogy nem babra megy a játék. A karanténban horgonyzó hajóra ugyanis egy kis örnaszád felüggel s figyelmeztetés nélkül fenéken durrant minden vizijárművet, amely engedély nélkül behatol a tilos területre. Feltéve, hogy észreveszi. Ám az aznapi éjszaka vaksötét volt, szerencsére...

A cirkálóhoz érve Fred és újsütetű buntársai kiver-ték bárkájuk fenekét, majd nesztenlén szétszéleddtek a fedélzeten. Mechanikus, kormányos, távirász, fűtő – mindenki a maga helyére. Egy óra sem telt bele, és a Balmoral, mint a bokor mögül kiosonó híuz, óvatosan a nyílt óceán felé vette útját. Néhány mérfölddel odébb Piszkos Fred kiadta a parancsot: lámpákat felgyújtani! Colombo közelében egy kivilágított cirkáló kevésbé gyanús ugyanis...

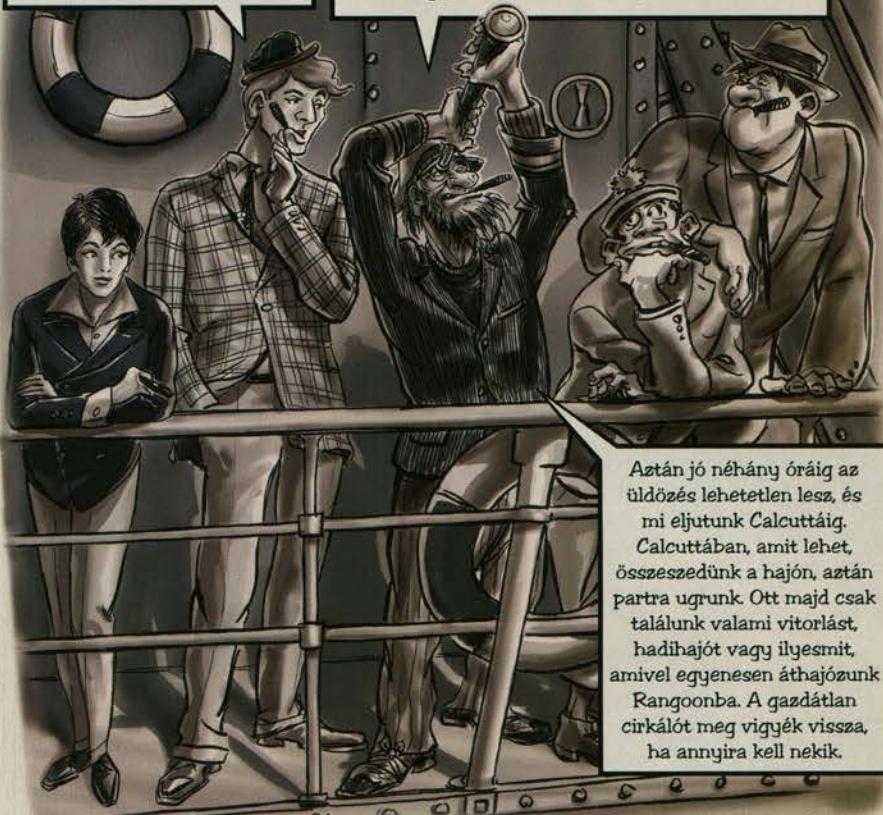
Háromnegyed tizenegykor beszálltak a részvénnytársaság tagjai és űfelsége flottájának egyik búszesége megkezdte széduletes pályafutását... Éjfélkor a Balmoral horgonyt vetett Sabang-sziget kikötője előtt, ahol is felszólították a révkalauzt, hogy e szokatlan időben vizet, igen nagy mennyiséggel konzervet és három láda szivart rakasson fel nyomban a hajóra. Miután a kérést éjfél után nem akarták teljesíteni, a Balmoral partnak szegezte ágyúit, és a kapitány kijelentette, hogy amennyiben öt percen belül a kívántakat nem kezdiék berakni, az angol cirkáló lőni fogja Sabangot. Ezután gyorsan ment a berakodás...

Sabang bevétele után már valamennyien szivaroztak.

És most mi lesz? Mert hajnalban egy világreszt fognak mozgósítani érdekkünkben.

Szerintem egy órán belül szép kis látványos revű kezdődik kedvelt tengerünkön, felhőszakadással és északkeleti széllel egybekötve. Addig reméljük, hogy nem fedezik fel a hajó eltünését...

Aztán jó néhány óráig az üldözés lehetetlen lesz, és mi eljutunk Calcuttáig. Calcuttában, amit lehet, összeszedünk a hajón, aztán partra ugrunk. Ott majd csak találunk valami vitorlást, hadihajót vagy ilyesmit, amivel egyenesen áthajózunk Rangoonba. A gázdasztan cirkálót meg vigyék vissza, ha annyira kell nekik.

Minden rendelkezésre álló egységet azonnal riadóztatni... A légióflottát is!... Most négy óra van. Hat órára itt legyen a jelentés a Balmoral pontos helyzetéről! Megértette?

Piszkos Fred a parancsnoki hídon egy hajdani kapitányhoz illő pontossággal irányít minden. A hajó csodálatos sebességgel hasítja a tengert, amikor Rozsdás hirtelen felkiált: „Hé, Fred! Nézz csak hátra, az istenért!”

Csak nem a brit hadiflotta tünt fel a láthatáron? Ugyan, már! Mit tehetnek velünk? Úgy teszünk, mintha megadnánk magunkat, és ha közelebb jönnek, tüzet nyitunk, elsülyesztjük az egész bagázst, és kész. Mit kell mindenért olyan nagy hűhöt csapni?

...mégpedig sebesen. A teljes sebességű cirkálót meg kell állítani! A tüzet, amilyen gyorsan csak lehet, kioltani. Ha nem sikerül, és a rohanó hajót elkapja a ciklon, a kazán úgy a levegőbe röpítő öket, mint egy szrapnel...

Mindenki veszettük dolgozik azon, hogy lefélkészék a szörnyeteget, amitől előzőleg tele gózzel. Mindössze néhány perc kell hozzá, és Piszkos Fred számítása, hogy egy jótékony vihar feltartóztatja majd az üldözöket, túlságosan is valóra válik.

Mire az orkán tetőfokára ér, sikerül a cirkáló teljes gőzét minimumra csökkenteni. A Balmoral nemcsak nagyszerű, hanem szerencsés hajónak is bizonyul. Mert a ciklonnal szemben nincs jó hajó. Csak szerencsés.

Lucskosan bár, s néhol kissé sérülten, de nagyobb baj nélkül úszta meg a katasztrófát.

A vihar elülte után néhányan hozzájárnak, hogy helyrehozzák a hajó sérüléseit. Piszkos Fred egy hatalmas szivarral jelenik meg a hajóhídon, s némi szakállyvakartatás után belekiabál a szócsöbe...

Friss gózl!
Előre!
Marhák!

BALMORI

Rozsdás lesiet a Kolyókhöz, aki a kapitányi kabinban gyengélkedik. A vihar kitörése óta ugyanis, jobb húján, tengeri betegségtől szenved.

Történt valami,
amióta... én...?

Kicsit összesre
fordult az idő.
Azt mondják,
vihar volt. Nem
vagy éhes?

Mi?! A Piszkos Frednek mindenjárt leverem az arcát egy szeneslapáttal!

Legföbb ideje...

De mielőtt még válaszolhatna, Bunkó dugja be a fejét a kajütablakon...

Csakhogy megtaláltak! Idehallgass, Rozsdás: itt a közelben, az Andaman-szigetek magasságában, dél-közéletre egy hajó kér segítséget. Rohamosan süllyednek, de a Piszkos Fred azt mondja, ne zavarjuk őket.

Hé, Fred! Micsoda pimaszságot hallok?
Valahol süllyed egy hajó, és te közben nyugodtan tömör a fejed szivarral!

Ha én nem rágok szivart,
attól az a hajó
még nem marad
a felszínen.

Tüstént add ki a parancsot az irányváltoztatásra, különben megfoglak a nyakadnál, és addig verem a fejedet a hajó korlátjához, amíg öt nap kell hozzá, hogy lesmirglizzék róla az agyvelődet!

Képes volnál megrongálni ezt a szép hajót? Várhatod, amíg még egyszer cirkálót lopok neked. Egy torpedót sem érdemelsz!

Az éterben Londontól Szingapúrig csak úgy röpködnek a parancsok, hogy a Balmoralt feltartóztatni, és ha az első fogyelmeztetésre nem adja meg magát, tűz alá venni! A fél brit flotta bennünket kerget, és te még jótékonyodni akarsz?

Többrendbeli becsületsértések hangzanak el (Piszkos Fred részéről a „köpök rád” szakkifejezés nem marad üres fenyegetés), de végül is a kapitány enged. Mire a helyszínen érnék, a szerencsétlenül járt hajóból már csak néhány roncsdarab maradt. Az egyik kihalászott mentővön felirat...

Még ez is, ha sértegetik őket! Ha netán a környezet nem felelne meg kényes igényeinek, készséggel visszahajítjuk a tengerbe. Egy szavába kerül...

Nem tudom, mi készítette magukat erre az elköpesztő vakmerősségre, de jusson eszükbe, hogy tettükért nagy árat fognak fizetni!

A saját érdekükben azt ajánlom, hogy adják meg magukat nekem! Ez enyhíteni fogja a büntetésüket.

Valóban enyhe büntetés jár azért, ha egy angol herceget és egy vezérkari századost megmentenek? Belátom, hogy szigorúbban kellene büntetni. És közlöm a százados úrral, hogy ha ez a szedett-vedett népség nem lenne, akkor önöket sem zavarta volna még senki az elmúlás tiszteletre méltó aktusában.

Rozsdás öröket rendel a foglyok mellé. („Elvezetitek őket, és feleltek értük! Ha valaki hozzájuk mer nyúlni, annak előírásszerűen kitolják a fél szemét!”) Aztán kihirdeti, hogy további intézkedésig ő lesz Bradford százados, Kölyök pedig Earl of Sudessex. Cirkálójuk meg felveszi megboldogult testvérhajója, a Radzeer nevét.

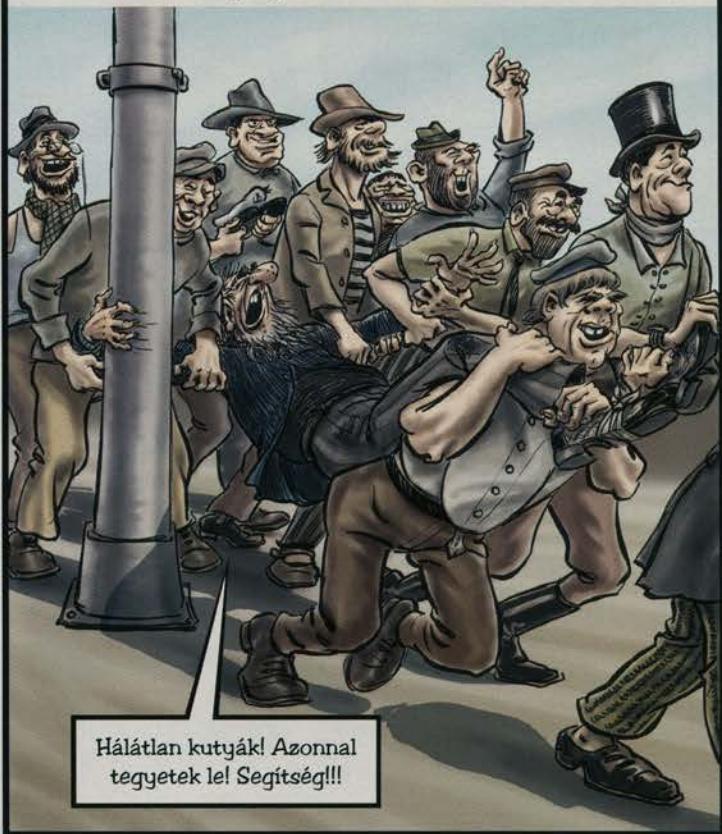
Végezetül bemutatom nektek a parancsnokot, Fred admirálist!

Tehát Piszkos Fred lett a kapitány. Ennek először örült, hiszen valamikor tényleg fregattkapitány volt, de később...

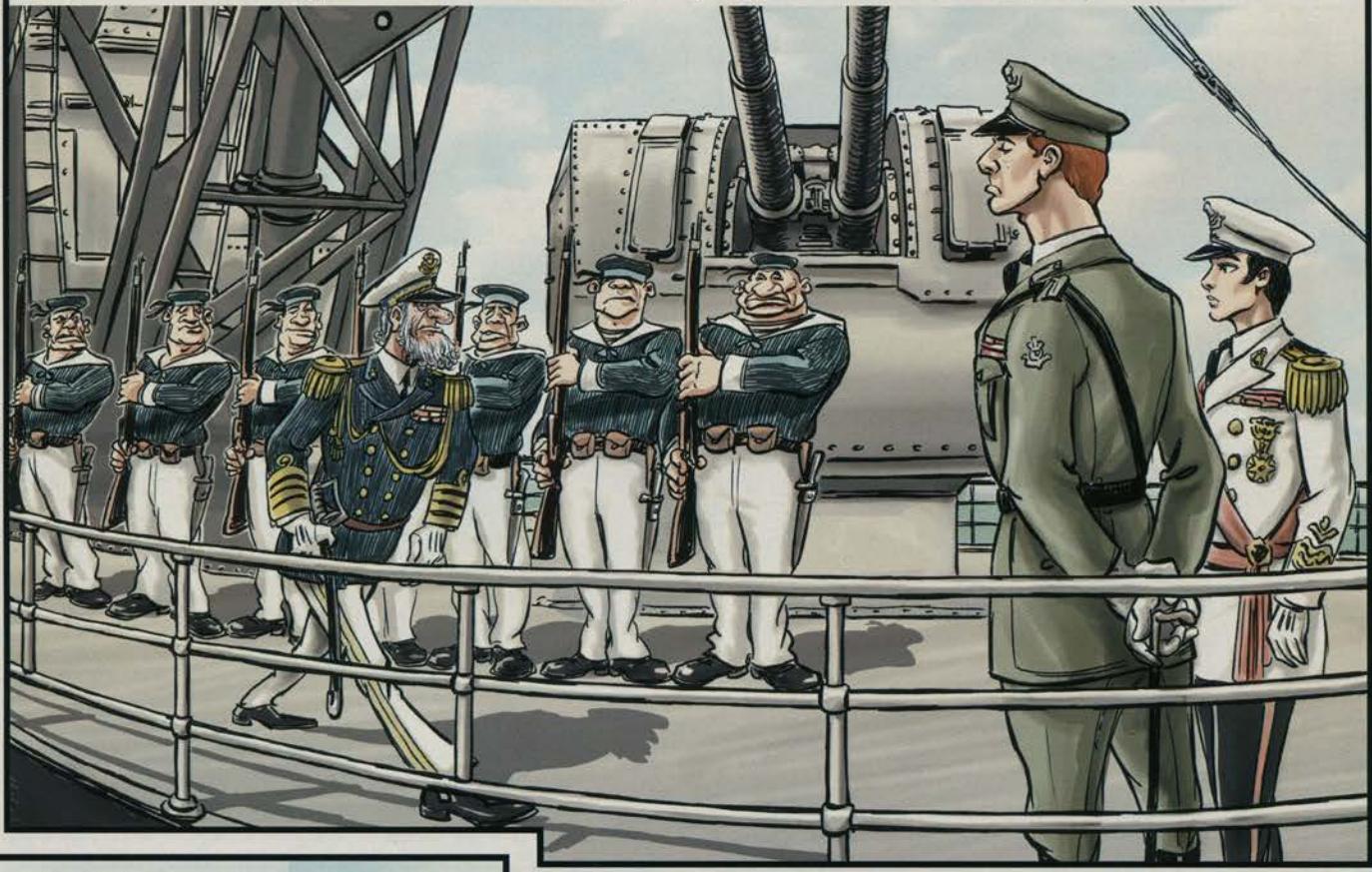
A fürdés és tisztálkodás, úgy tűnik, érzékeny pontja az admirálisnak, de végül is részint a rábeszélés, részint a nyers erő hatékonynak bizonyul. Pláne úgy, hogy a tettestársak gyülekezete egy emberként Rozsdás pártjára áll a vitában, és...

Hiába hétrövás gazemberek, néhányuknak könny szökik a szemébe az eljárás alatt, hiszen itt mégiscsak hihetetlen dolog történik: Piszkos Fredről épp lemossák a vezetéknévét.

A Balmoral raktárai zsúfolva készletekkel. Van itt minden: egyenruha, fegyver, cipő, lángszóró, gyógyszer – ami csak kell egy hadjárathoz. Fél óra sem telik bele, s mintha kicséréltek volna a TOM LEVEN MEGSZÖKTETÉSÉRE ALAKULT RT. tagságát. A fiúk, csupa állástalan tengerész, úgy érzik, mintha álmaik világa vált volna valóra. Piszkos Fred is aránylag könnyen kiheveri a szörnyű megpróbáltatást. Mikor megjelenik a matrózok sorfala előtt, csoda, hogy nem adnak le rá sortüzet, mert jóformán rá sem ismerni.

Csak borzú hangja a régi...

Katonák! Midön elfoglalom e parancsnoki hidat, és büszkén tekintek le vegyes társaságokra, sok szerencsét kívánok valamennyünknek e marhasághoz! Sajnos, nem mondhatom nektek, hogy legyetek továbbra is olyan derék, becsületes emberek, mint amilyenek eddig voltatok, de arra felhívom az alulírottak szíves figyelmét, hogy amíg ezt az egyenruhát viselem, és ez nektek is szól, addig ismét tiszt vagyok, és ti valamennyien katoná! Esküszöm nektek az igaz istenre, hogy aki ebben az uniformisban valami becstelenséget követ el, annak torkáig metszem fel a hasát! Ismertek jól, tehát elhittek, hogy meg is teszem. Mi vállalkoztunk pénzáért, hogy egy embert megszabadítunk valahonnan. Ez még nem becstelenség. Aki ennél többet kísérel majd meg expedícióink közben, az halott ember lesz.

Ettől kezdve ellenőrzés ellenőrzést követ, de az ál-Radzeer kiáll minden próbát, fedélzeten a nem kevésbé áldiplomatával.

Nem értem. Repülögépeket hallok felettünk elszállni, hadihajókat látok az ablakon át, és el hagyják menni az orruk előtt a Balmoralt. Hiszen ez világbotrány!

Az. De én azt hiszem, tudom a megoldást. A Radzeer elsüllyedt, és ha nem csalódom, ezek ráfeszíték a cirkáló oldalára, hogy Radzeer. minden rádiónak azt felelik, hogy útban vannak veünk Rangoon felé, és ez megfelel a hajó helyzetének, amit különben kétségtelenné tesz a név is.

„Bravó! Ha valaha katonáéknál minden kötél szakad, az Earl mint detektívfelügyelő is elhelyezkedést fog találni” – gondolja elismerően Rozsdás, aki idáig buzgón hallgatódott, majd beviharzik a helyisége...

Rendben, akkor ez most egy kihallgatás. Itt és most: én nem vagyok fogoly és maga nem kalóz! Beszéljen, doktor úr... Verhagen...

„Mi köze önnel Tom Levenhez?” – kapja fel a fejét az Earl. Rozsdás erre előadja a részvénnytársaság történetét, kezde Kölöök feltünésével, aki tulajdonképpen Leven húga. Sajnos, a herceg minden igyekvésre, hogy komolysegát megőrizze, csödöt mond. Ahogy sorban előkerülnek a hihetetlen figurák: a Krokodil, a Főorvos Úr, a Bunkó, a Fáraó, végül a Piszkos Fred, aki eljátszotta az alaptököt, és úri kötelességből az admirálitás szögéről kénytelen volt leakasztani egy cirkálót; a herceg úgy kacag, hogy reng alatta a szék. Bradford szemrehányó pillantással nézi, majd a szellőzőablakhoz lép és ujjával idegesen dobolni kezd az üvegen.

És most, excellenciád szíves engedelmével, rekonstruálom a Leven-féle bűntényt. Szóval egy katonatiszt – most felteszem, hogy Tom Levennek igaza volt – Helena Aldingtonnal egyenként lemásoltatta a rajzokat. Mondjuk, a hölgy kiszolgáltatta a találmányt annak a másik katonatisztnak, aki szintén benyújtotta, mint a sajátját. Excellenciád még igen fiatal nem ismeri a nőket. Azok minden biztosítékot akarnak, mert félnek, hogy kijátszik őket. Megjegyzem, valami igazuk van... Szóval ez a nő nem adott át minden tervet (mondjuk egyet megtartott magának), mert ezért cserébe nagyobb összeget vagy házasságot, vagy mit tudom én mit követelt az illetőtől, aki miatt meglopta Levent. Viszont a számítása nem jött be, ezért nem is adta át azt a rajzot, és ezért nem is sikerült a találmány bemutatója. Tom Leven eközben megtudta, hogy találmányát valaki szabadalmaztatta, és nyomban rohant a nőhöz. Revolverével a kezében megfenyegette Helenát, ha öt percen belül nem mondja meg, hogy ki volt a cinkostársa, úgy puffantja le őnagyságát, mint vidám családapa céllövöldében a tojáshéjat. Valószínűleg meglátszott a külsején, hogy szándéka elég határozott ezért a nő vállott. Ezek után Tom Leven a föbejáraton át elrohant. Röviddel rá a kerti bejáraton át megérkezett a másik tiszt, aki a találmányt ellopta... No, most... Szerintem, amikor ez a tiszt megtudta a nőtől, hogy Tom Leven már mindenről tud... hát... egy döfés, és az egyetlen koronatanú, aki tudta (mert hiszen ő lopta), hogy Tom Levené a találmány, és aki bizonyára még cifrább dolgokat is tudott erről az alakról, meghalt ezután. Be fogom bizonyítani, hogy Helena Aldington gyilkosa az az illető, aki Tom Leven találmányához hasonló konstrukciót jelentett be. Hogy ki ez a tiszt, excellenciás uram, azt még nem tudom, de egyetlen vágyam, hogy megtudjam...

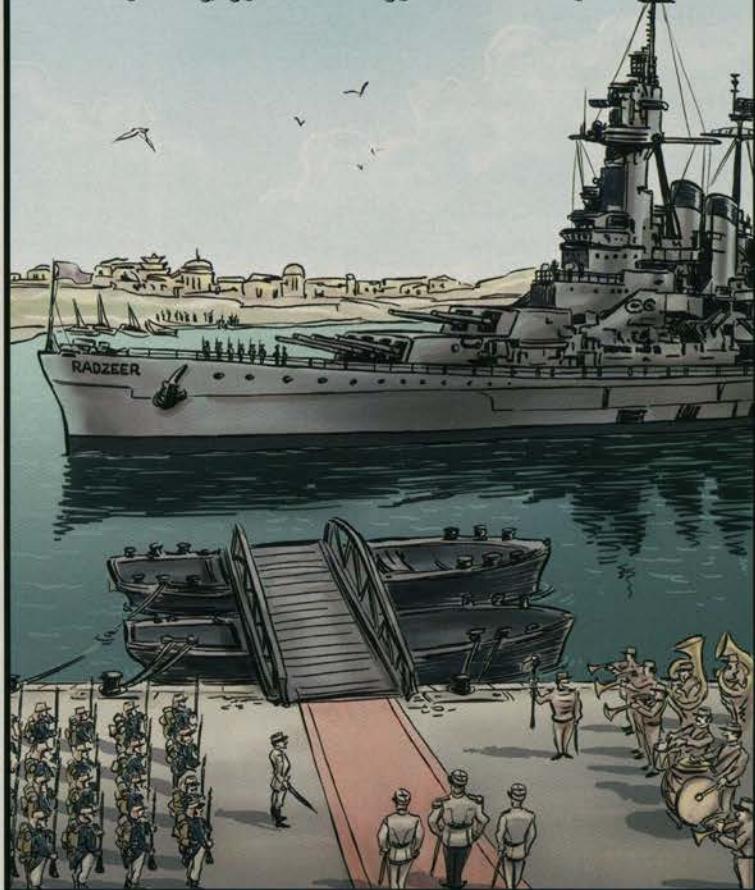
Az eszmefuttatást drámai csend követi, még Bradford ujjai is abbahagyják az idegesítő dobolást, aztán...

A vágya teljesülni lát-szik, az a tiszt ugyan-is – aki hasonló találmányt adott be – én vagyok!

A herceg természetesen gondolkodás nélkül ostoba-ságának minősíti ezeket a légből kapott rágalmakat, mivel igen jól ismeri a századost, aki egy feddhetetlen múltú, kiváló katona. Még a pusztá gondolatot is vér-lázítónak titulálja, ami egy magas rangú angol tiszttről feltételez ilyen mérhetszten gázságot.

Az ál-Radzeer néhány órán belül eléri úticélját, Birma kikötőjét, Rangoont. Fedélzetén – matrózok sorfala előtt – a Köljök áll mereven mint Earl of Sudessex, Rozsdással az oldalán, aki Bradford vezérkari századost személyesítő meg. A francia hatóságok katonai díszpompával várják a rangos vendéget. Vezényszavak... ágyúsorúz... az angol himnusz, majd a Marseillaise... „Úristen, mi lesz ebből?” – suttogja halára váltan a Köljök. S mintha a kérdésre felelné, az igazi Earl a lőszerkamra mélyén megjegyzi: „Ebből nagyon kinos botrány lesz!”

A díszszemle zökkenőmentesen ér véget, csak a hőség elviselhetetlen. Kürtszó hangzik fel, majd a közelí erőd 12 ágyúlövése egy-egy fülsiketítő durranással szakítja meg a hirtelen beállt csendet. „Így még sehol sem fogadtak” – gondolja Rozsdás elérzékenyülten. Biztosító oldalpillantásokat vet Költyökre, aki úgy remeg, hogy kitüntetései összecsörrennek a mellén.

A „magas rangú vendégek” végül Lorien tábornok, katonai kormányzó társaságában gépkocsira ülnek és elhajtanak a mezítelés, vörös eggyenruhás birmai század előtt egyenesen a városparancsnokságra.

A bevonulási ünnepség után Piszkos Fred rideg kommandója hangzik a kapitányi hidról...

A legénység osztatlan örömmel engedelmeskedik. Sör ugyanis bosszantóan kevés van raktáron, csak ünnepélyes alkalmakkor vernek csapra egy-egy kis hordót. Az alkalmat Fred admirális ünnepélyesnek nyilvánítja.

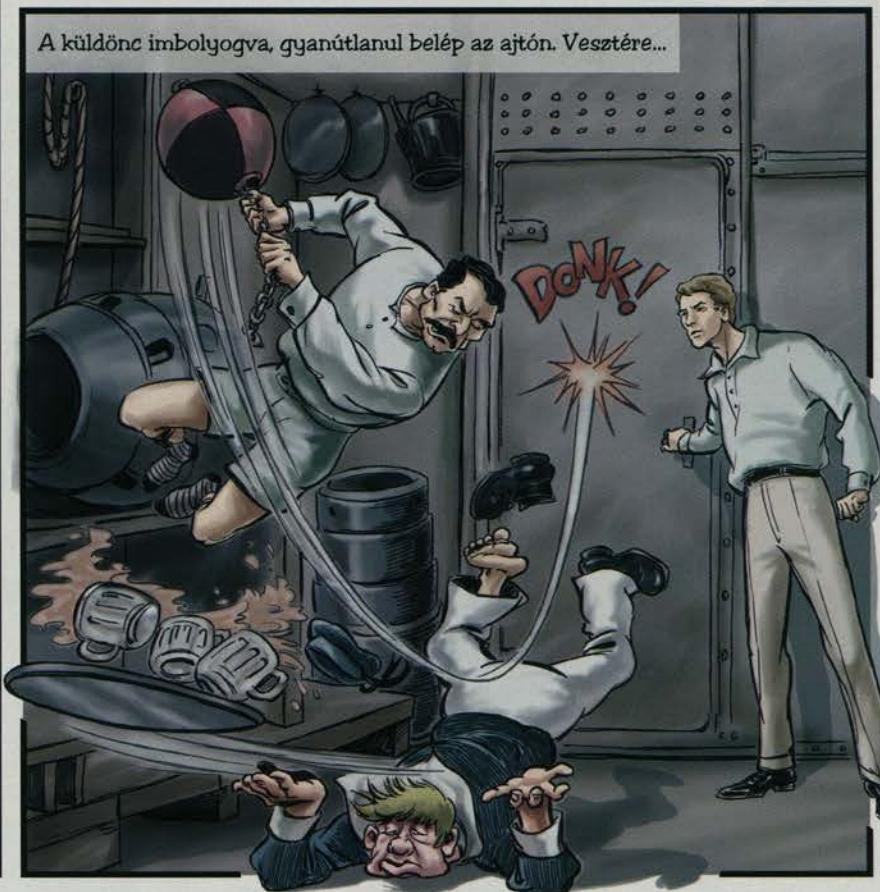
Olyannyira, hogy...

A lőszerkamra előtt ört álló tettestársnak kiguvad a szeme a habzó, húvös ital láttán. Némi könyörgés árán...

De többet... hukk!... nem kapsz!...
Hukk!... A szolgálat az szolgálat!

A küldönc imbolyogva, gyanútlanul belép az ajtón. Vesztére...

Az Earl gyorsan magára ölti a matróz egyenruhát, aztán...

Fektesse le, százados, és takarja be! Hadd higgyék, hogy én alszom a priccsen.

Az őrszem, éberségének érhető módon történt ellanyhulása folytán, nem veszi észre a személycserét, a szökevény előtt szabad az út.

Kérem,
vigyázzon magára
excellenciád!

Most, ha tetszik, rátérhetünk Kvang generális ügyére. Ha egy csapásra végezni akarunk vele, ebben a szektorban közös operációs bázisról kell iniciálnunk az offenzívát.

Mi erről a véleményük?

Az Earlt majd szétfeszíti az öröm. A két gárfickót, akik az ő és szárnysegédejében képében tetszelegnek, rövidesen utoléri megérdemelt sorsa. Odakerülnek, ahová valók - a börtön mélyére.

Ebben...
nagyjából
egyetértünk.

Én a kerek-
asztal hivé
vagyok.
Talán békés
úton is sikerül
eredményre
jutni...

A Radzeer cirkálóról
egy matróz keresi Earl
of Sudessex öccellen-
ciáját! A szomszéd
szalonban várakozik.

„ÉPP kapóra jön ez a matróz, bárki legyen is az” – gondolja Rozsdás megkönnyebbülve. Ugyanis a helyzetük pár pillanatig igen kényes volt: szektor, operálás, iniciálni. Hát micsoda marhaságok ezek, kérem? Ennél már csak jobb jöhét.

A tanácskozás félbeszakad, az ál-Earl szárnysegédjével átmegy a kis szalonba, ahol egy újabb igen kinos meglepetés éri őket...

Botrány. Néhány francia és angol admirálist nyugdíjaznak, a világ évszázadokig Anglián röhög, minket felkötnek, azután filmet csinálnak rólunk.

Rozsdásnak természetesen van javaslata, s azt az Earl némi alkudozás után kénytelen elfogadni. Fél órával később, mintha mi sem történt volna, folytatódik a diplomáciai tanácskozás. Angliát továbbra is Kőlyök és Rozsdás képviselik, most már némileg felkészültebben. Többek között szóba kerül a Thomas Leven-féle törtéria is, melynek kapcsán kiderül, hogy a légiólistát a közelben tartják fogva. A francia fél, hogy jószándékát kimutassa, enged a kívánságnak: hajlandó kiadni Thomas Levent Lorien tábornok megigéri, hogy holnap a déli órákban a Radzeerre kísérteti. Ami a szultánátus ügyét illeti, Kvang generális megüzent, hogy kész tárgyalásokat kezdeni, de csak magával az Earllel. A herceg, bár óva intik, kijelenti, hogy holnap néhány főnyi kísérettel útra kél a lázadók főhadiszállására.

A szerepek visszacserélésére a déli pihenőn kerül sor. Búcsúzóul...

Tehát, ahogy megegyeztünk. Egérutat kapnak, de csak éjfélig! Akkor értesítem az Admirálitást. Készüljenek fel rá, hogy az egész ázsiai flottát nyomban riadóztatják, és minden hadihajó magukat fogja üldözni!

Ezt idővel meg lehet szokni... Ne aggódjon, excellenciás uram, majd vigyázunk!

Őszintén megmondom, hogy mindenkorban eredeti fickók, és egyszer sem tudtam komolyan haragudni magukra. Magáért, barátom, pedig igazán kár. Értelmes ember...

Ez esetben lenne egy utolsó kérésem: hajlandó excellenciád megerősíteni valamit, ami igaz, de nincs semmi értelme?

Mondjuk, felírná egy papírra a következőket: „Igazolom, hogy e levél birtokosa egy cirkálón kívágta annak a helyiségnak az ablakát, amelyben én és Bradford százados hosszú ideig tartózkadtunk.”

Estére Rozsdás, Kölöök és a Főorvos visszaérkeznek a Radzeerre.

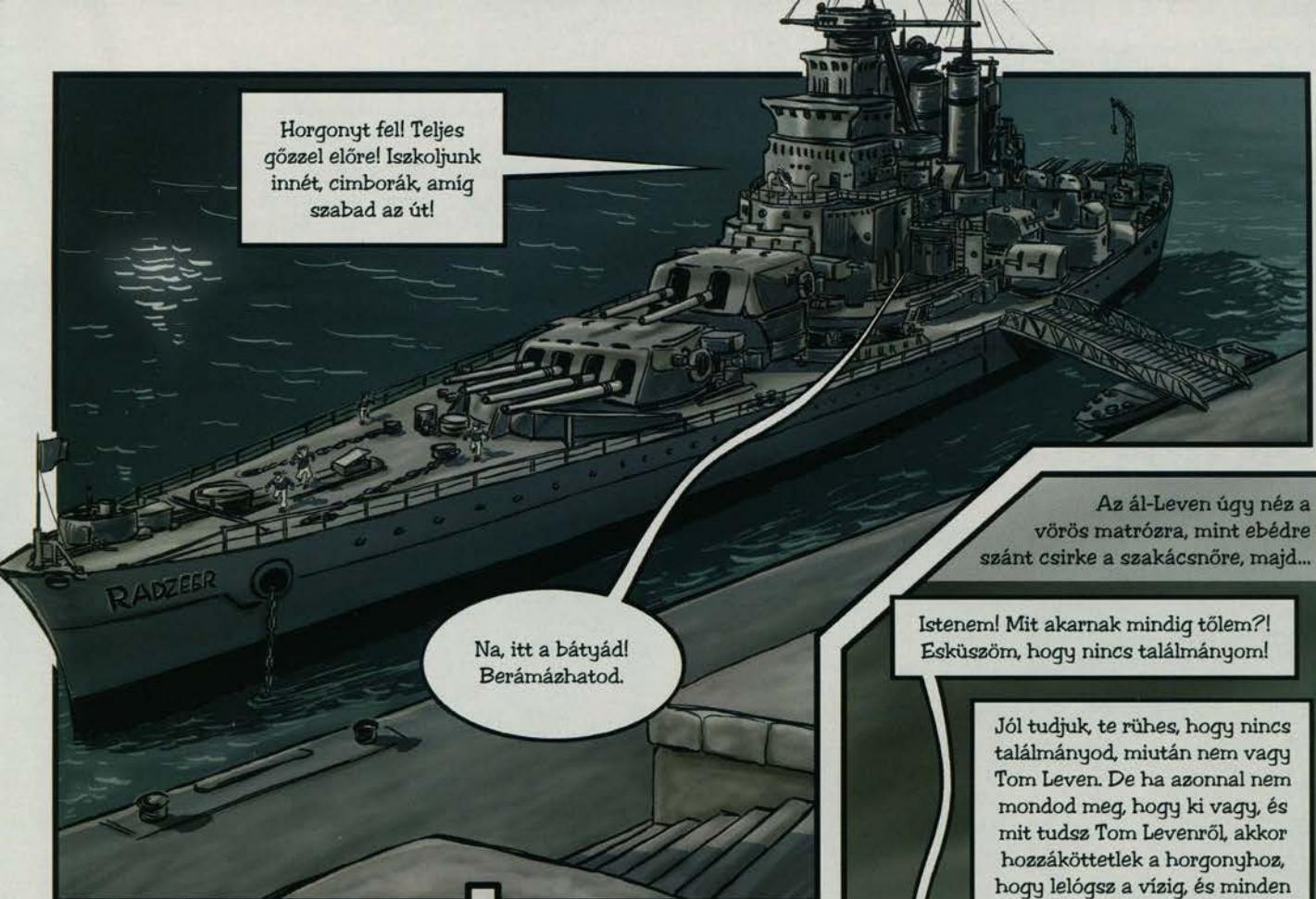
Itt van?!
Elhozták a bátyámát?!

Odalent várakozik... Eddig minden a terv szerint halad. Képzeliék, egy rádió sem keresi a Balmoralt!

Furcsa kérés... valóban nem értem, de miután szóról szóra így volt, szívesen adok írást róla.

Nyugodt lehetsz, ma éjfélkor felújítják a rádióban ezt a régi műsorszámot.

Horgonyt fell! Teljes gőzzel előre! Iszkoljunk innét, cimborák, amíg szabad az út!

Na, itt a bátyád!
Berámázhatsad.

Az ál-Leven úgy néz a vörös matrózra, mint ebédre szánt csirke a szakácsnöre, majd...

Istenem! Mit akarnak minden tölelem?!
Esküszöm, hogy nincs találományom!

Kölyök kővé meredten bámul a légionistára, aztán remegő hangon megszólal:
„Soha életemben nem láttam ezt az embert. Ki ez?”

A teremtésit!
Hamisítványt
sóztak ránk
a franciák!

Jól tudjuk, te röhres, hogy nincs találományod, miután nem vagy Tom Leven. De ha azonnal nem mondod meg, hogy ki vagy, és mit tudsz Tom Levenről, akkor hozzáköttetlek a horgonyhoz, hogy lelőgsz a vízig, és minden krokodil megkóstolhatja a lábadat, ha eléri! Ezt a módszert egyszer kínaik használták, és már az első boka után fényesen bevált.

Elmondok minden! Azután csináljanak velem, amit akarnak, akasszanak fel vagy vágjanak négyfelé...

Mindegy, ezen nem veszünk össze. Beszélj!

Rozsdás pillanatokig úgy állt ott, mintha egy úri divatüzlet kirakata számára készült volna. Aztán ráveti magát a légionistára. „Ki vagy, mi?!” – üvölti.

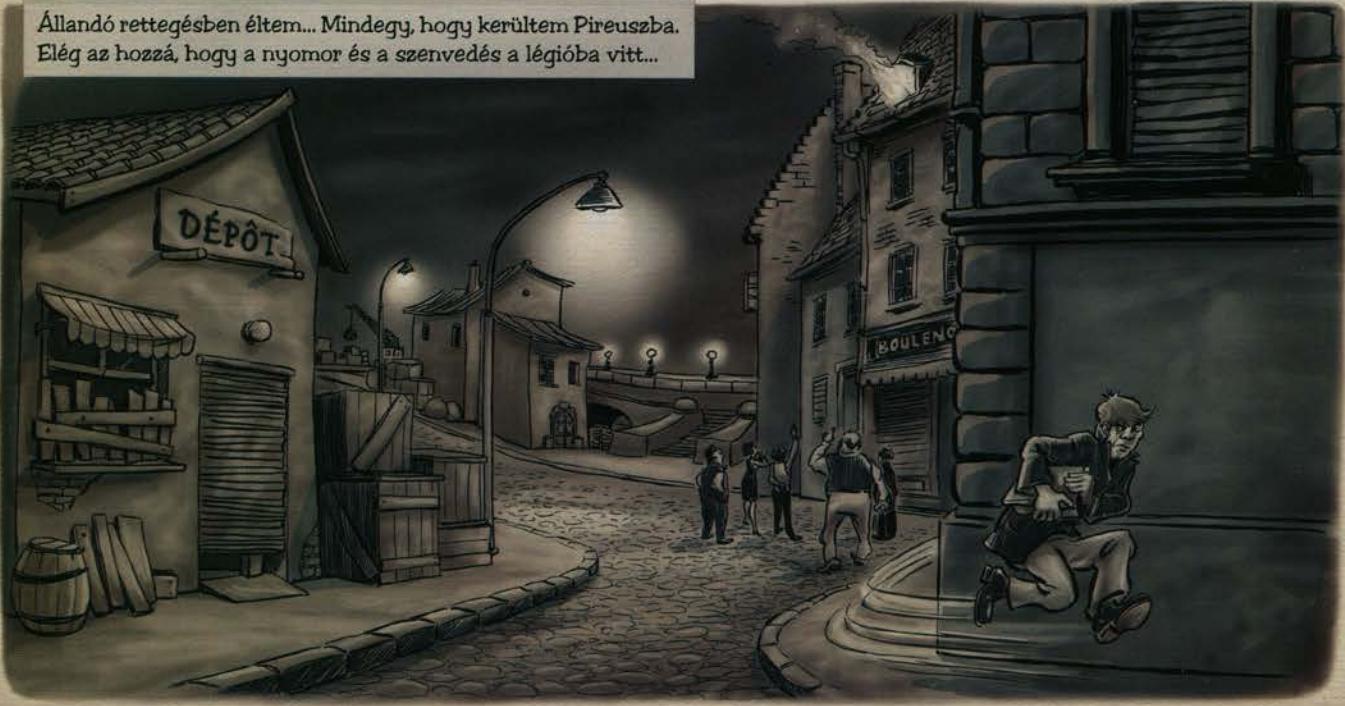

Az én nevem Amiens. Gabriel Amiens. Meggondolatlan fejjel tönkretettem pályafutásomat a vásárcsarnokban, ahol csomaghordó voltam. Az idegeim, uram... Az idegeim már akkor is rosszak voltak... Este történt. Veszekedtem a szeretőmmel, megsértettem, és idegesességment megleckéztettem. Hozzávágtam a pétroleumlámpát.
Meghalt...

Ezért talán még nem ítélték volna el, de mikor láttam, hogy az én drágám ég, és úgysem lehet segíteni rajta, gyorsan kirántottam a szekrényből, ami ékszer és pénz volt. Ha egy bírói tévedés ezt rablógyilkosságnak veszi, akkor guillotine alá kerülök.

Állandó rettegésben éltem... Mindegy, hogy kerültem Pireuszba.
Elég az hozzá, hogy a nyomor és a szenvedés a légióba vitt...

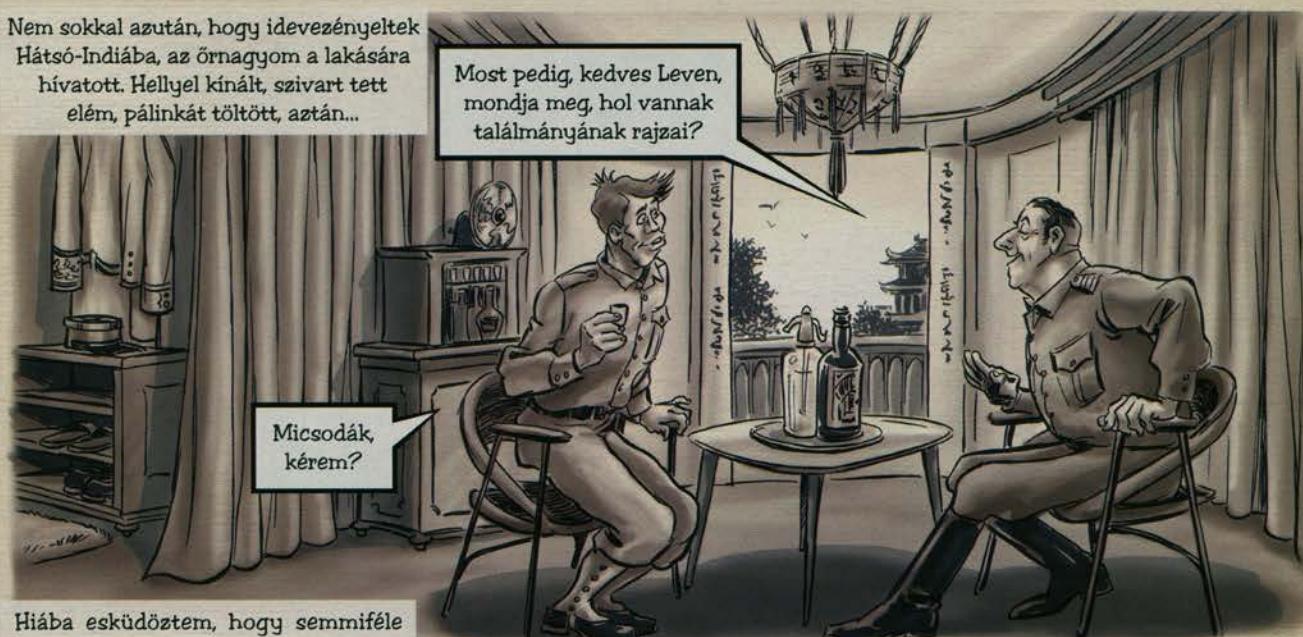

Együtt utaztunk a hajón Dzsibutiba Tom Levennel. Nagyon jó fiúnak látszott. Öszintén elmondtam neki minden. Megmondtam, hogy engem esetleg a légió is kiad, mert francia állampolgár vagyok. Kértem, hogy cserélje el velem a személyazonossági írásait, mielőtt Dzsibutiba érünk. Ő nyugodtan viselheti a nevemet, nem adhatják ki, nem foghatják el, hiszen a személyleírás nem illik rá. Sokáig könnyörögtem neki. Először nem akart belemenni, pedig tudta a fickó, hogy ő csinálja a jobb üzletet. Végül ráállt...

Nem sokkal azután, hogy idevezényeltek Hátsó-Indiába, az örnagyom a lakására hívattott. Hellyel kinált, szivart tett elém, pálinkát töltött, aztán...

Most pedig, kedves Leven, mondja meg, hol vannak találmányának rajzai?

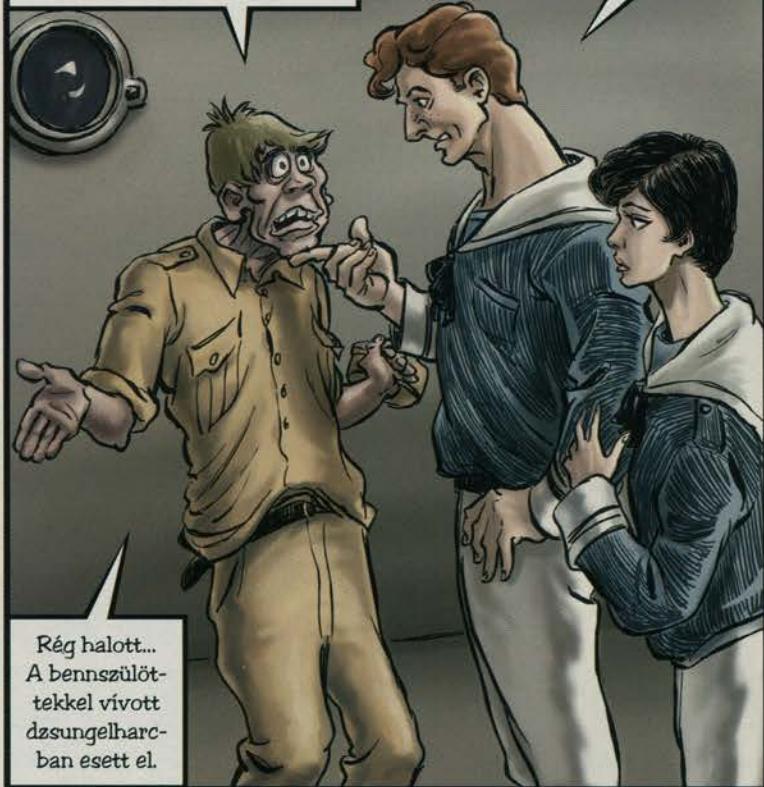
Hzába esküdöztem, hogy semmiféle tervrajzot nem loptam, nagyon megharagudott és utasította az őrmestert, hogy puhítson meg. Sergeant Gaston latba vetette minden szaktudását, de...

Jelentem, lehetetlen szólásra bírni!

Ez így ment aztán: egyik nap szivar, pálinka, a másikon verés. Istenem, a guillotine ehhez képest valóságos üdülés lett volna! Ma is nyomban tudtam, mikor enni adtak, hogy ennek verés lesz a vége...

Hát, kedves Gabriel, most légy oly arkangyal, és hagyd abba ezt a sápitózást! Meséld el, de lehetőleg röviden és gyorsan, mit tudsz Tom Levenről!

Kölyök feljajdul és eszméletlenül végigterül a padlón. Amiens őszinte aggodalommal a hangjában, mert fél, hogy újfent ütni fogják, csak úgy magászorgalomból gyorsan hozzáteszi: „De nem tudok biztosat, én csak az eltűntek listáján olvastam a nevét... vagyis a nevem.”

23 óra 5 perc...

Eresszenek le egy csónakot, és tegyenek engem partra itt és most...

Amint elérjük az Indiai-óceánt, megfosztjuk a hajót felesleges terhétől, és kiszállunk egy kedves kis szigeten. Az expedíciónak ezennel vége.

Én természetesen megróbálom felkutatni a bátyámat. Hátha tehetetlenül és betegen fekszik valahol.

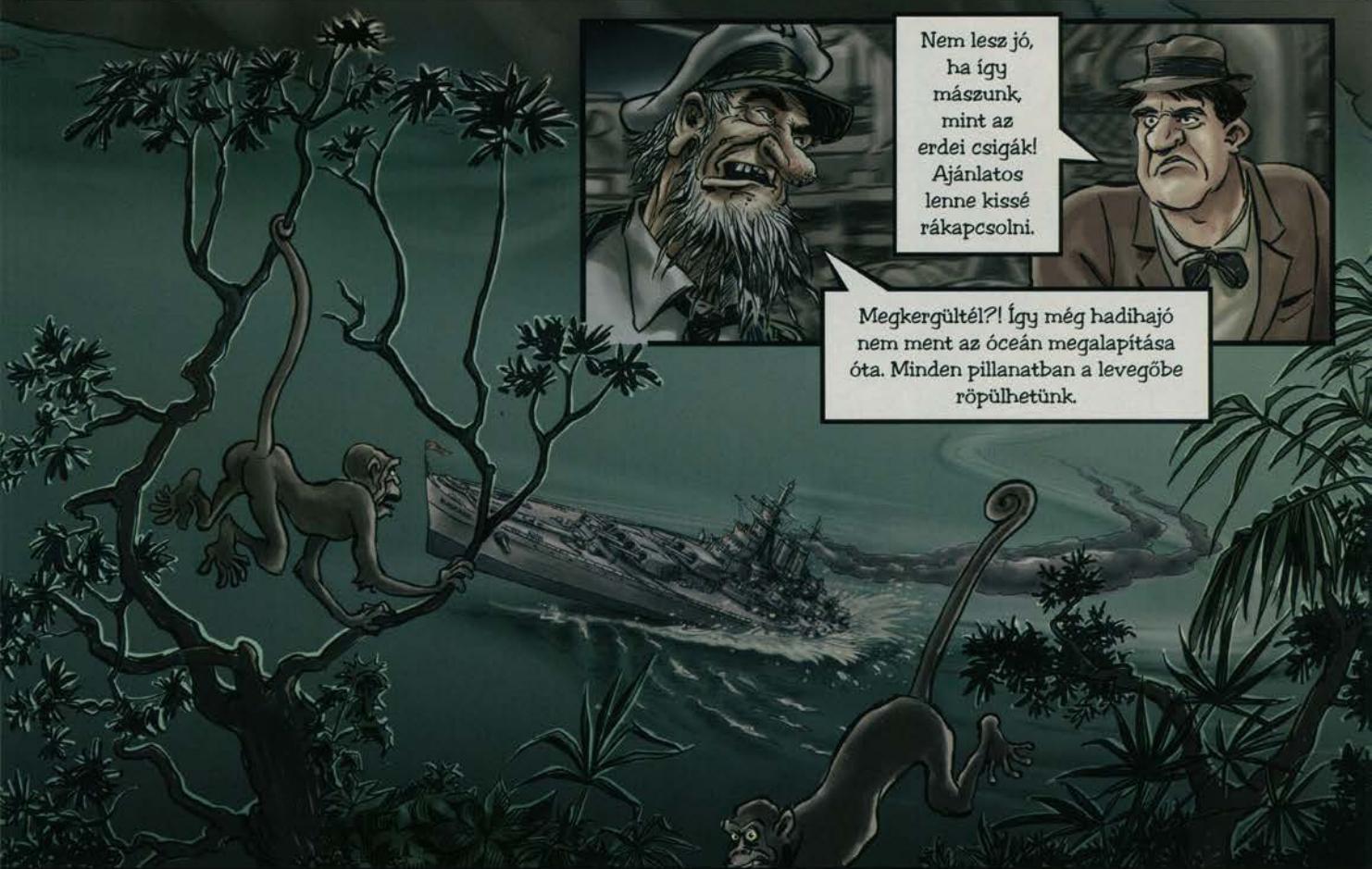

Az ördöge is, oly mindegy, hol száll az ember partra kötéssel a nyaka körül!

23 óra 37 perc...

23 óra 49 perc... A Radzeer, mint a megbokrosodott paripa, nekilődül. Robbanásig túlhevített kazánjától rezegve, dohogva, oszlopnyi kéményfüstöt ontva rohan a közeli és mégis elérhetetlennek tűnő cél, az Irrawaddy folyó deltája felé. A TOM LEVEN MEGSZÖKTETÉSÉRE ALAKULT RT. hátramaradt tagságának egyetlen reménye a menekülésre, ha sikerül elérniük a nyílt tengert, mielőtt a brit flottát riadóztatják.

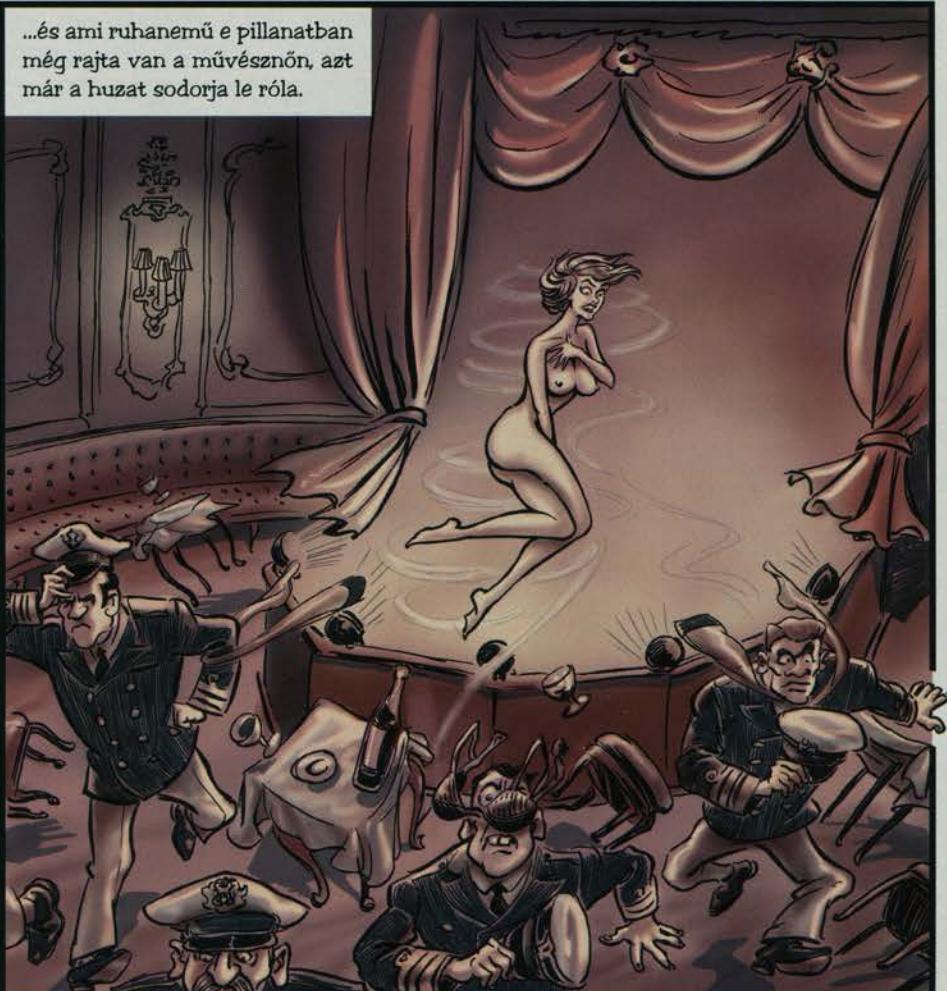

23 óra 59 perc... A brit tengerészeti klub vendégei áhitatteljes odaadással hódolnak Miss Mirabelle sztriptízsíllag fennköt művészetének. Még nem gyanítanak semmit, pedig a viharfelhök már javában tornyosulnak a fejük felett.

O óra 7 perc... A boy telefonhoz szólítja Flanders sorhajókapitányt. Alig harmadik másodperccel később...

RIADÓ!!!

...és ami ruhanemű e pillanatban még rajta van a művészről, azt már a huzat sodorja le róla.

Gyalogszerrel kissé hosszadalmas dolog lesz bejárni Ázsiát. Inkább megkérém Lorien tábornokot, hogy adjon egy terepjárót.

Ne bolondozz! Éjfél elmúlt. Bizonyára a franciák is értesültek a brit flotta riadójáról.

A rádió nem mesélhet hosszú történeteket. Rozsdás igen. Hadd menjen!

S már megy is. Kölyök azonban utánaszalad és belécsimpaszkodik.

Rozsdás! Ne!
Nem akarom!

Hallgas! Te taknyos!

Hiába gorombáskodsz! Rég észrevettem, hogy tudod a titkomat. Ezért kockáztazz annyit. Lovagiasságból. Hogy megvédelmezzen egy nőt...

Nemcsak azért, Kölyök. Ha esetleg huzamosabb ideig ottmarasztalnak az erőben, jobb hát, ha tudod... Nem lovagiasságból tettem, hanem mert...

Hallotta, tábornok úr, a szégyenletes esemény hírét?

Rozsdás fellélegzik. Jöhét a mesel Izgalomtól elfúló hangon előadja, hogy a cirkáló legénysége fellázadt. Ő (Bradford századost) két hű matrózával együtt partra tették. Nagyon szeretne nyomban az Earl után menni, hogy figyelmeztesse a veszélyre. Bizonyos körök, úgy látszik, tervszerű lázítással és törvétessel akarják megzavarni az angol-francia együttműködést. Kéri, hogy a tábornok bocsásson rendelkezésére járművet, kísérletet.

Mondd, te csak ugyan nő vagy?

Igen... Tom Leven húga vagyok...

Hé, ti ott! Ide, gyorsan! Gyerünk, az istenfáját! Most aztán igazán gyerünk!

Rozsdás kiadja az útiparancsot, aztán Kölyökkel és Főorvossal együtt kényelembe helyezkedik. Ideje, hogy pótolják jókora alvásrestenciájukat. Egyszer csak arra riadnak fel, hogy elhalt a motorzúgás.

Miért állunk még?

Jelentem, itt közelharc folyt.

Jó szeme van a szakaszvezetőnek, mert a lezajlott összecsapásról csak a letaposott bokrok, néhány gomb és egy angol haditengerész hajtókája tanúskodik.

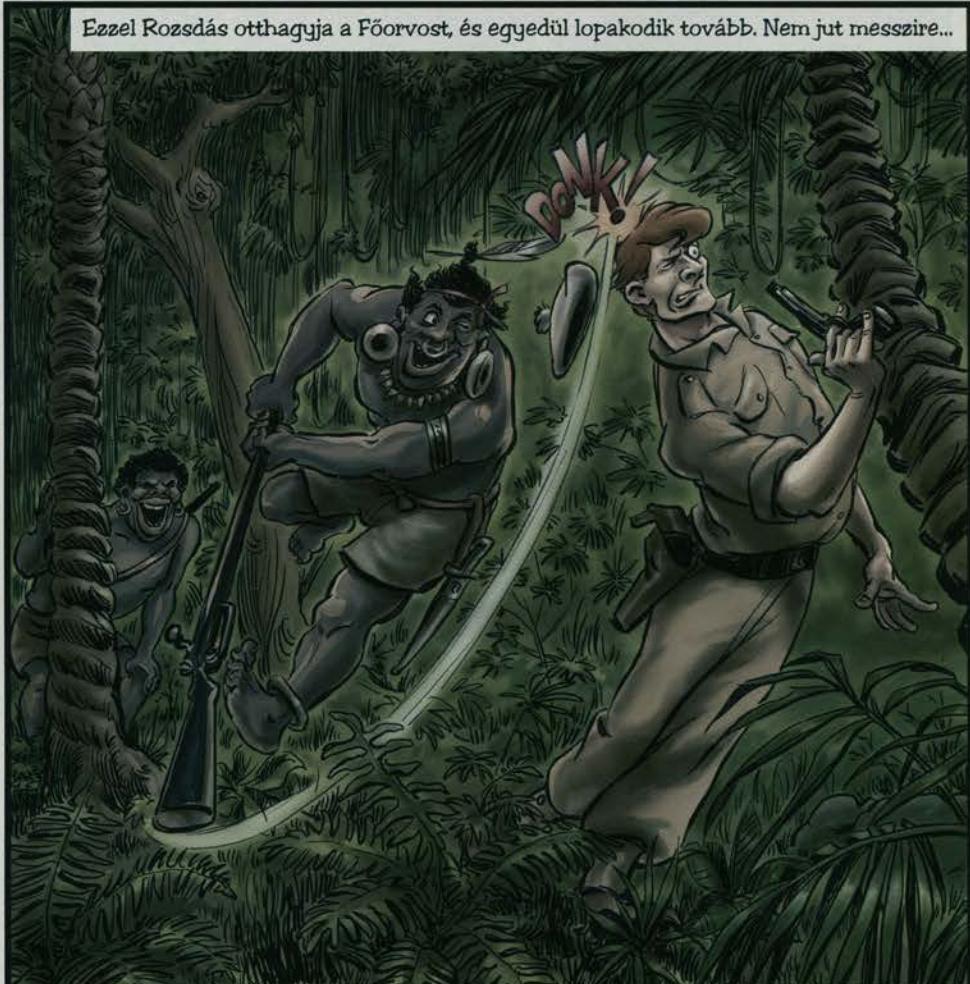
Az ördögbe... Esküdni mernék,
hogy ez vagy a százados
vagy az Earl ruháján volt.

Néhány száz méterrel odébb,
egy dombtetőről, a két cimbra
táborozó bennszülött harcosok
igen nagy tömegét pillantja meg.

Ezzel Rozsdás otthagyja a Főorvost, és egyedül lopakodik tovább. Nem jut messzire...

Hajnalodik. A flottabázison ragyogó a hangulat. Végre értesítést kaptak, hogy a Radzeer ugyan elszülyedt – illesmi minden jobb haditengerésztnél előfordul –, de a Balmoral ezen a néven útban van a nyílt tenger felé.

A Balmoral ellopásának ügyét reggelre lezárhatjuk.

Bizonyára már el is érte a folyam torkolatát. Az a három ágyúnaszád talán épp ezekben a percekben tartóztatja fel.

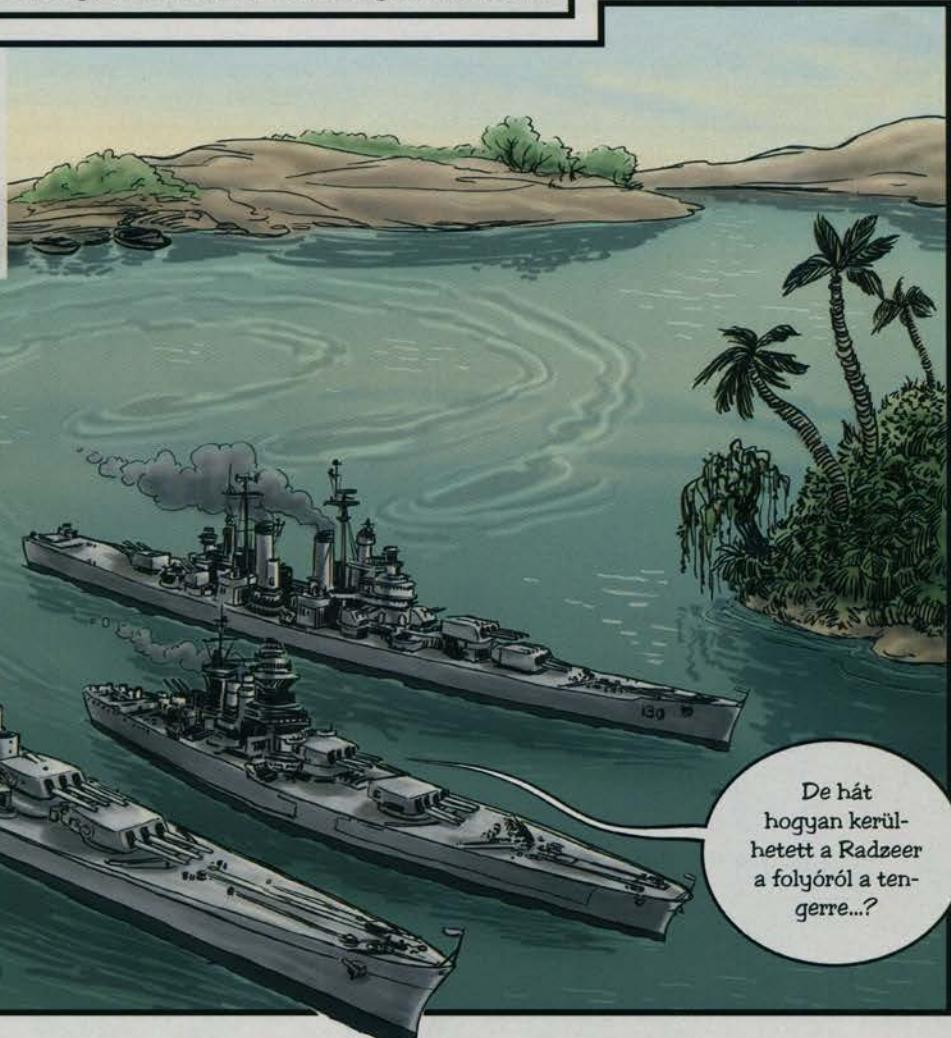
Eltelik egy óra... kettő... A várva várt jelentés még mindig várta magára. A három ágyúnaszád déli tizenkettőig szorgalmasan vár, végül az egyik megindul, hogy végigjárja a folyamot; de a Balmorálnak, amely önkényesen Radzerre változtatta a nevét, se híre, se hamva. Ez a hajó vagy repülni tudott, vagy átalakult vizalattjáróvá, vagy varázslók vezették: mert egyszerűen eltűnt.

S ekkor, egy rádiogramm formájában, robban a bomba...

A Radzeer süllyed! A Bengáli-öböl északi részéről küldi vészjeleit!

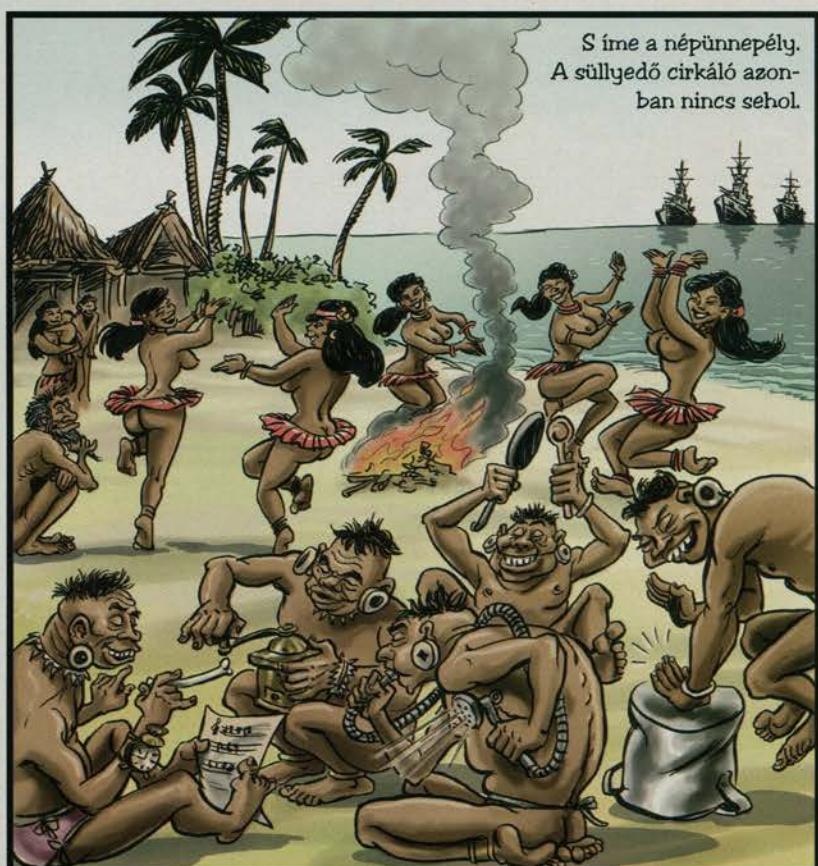
Az S. O. S. jelzés megadja a pontos koordinátákat. A fecsegő természetű távirász még azt is megjegyzi, hogy a szerencsétlenség közelében lévő partszakaszon – a Ruyel nevű halászfalu mellett – ég egy raktárház. Nosza, több sem kell...

De hát hogyan kerülhetett a Radzeer a folyóról a tengerré...?

A partra küldött tengerészszolgának alig marad ideje felkapaszkodni a fedélzetre; az üldöző hajóraj márás indul tovább. Ugyanis újabb S. O. S. jelzés érkezett. „Ha nem lennék súlyos életveszélyben, szívből élveznénk az elénk tároló látványt... Stop... De ki tud ilyenkor a táncban gyöngörködni?... S. O. S... S. O. S...!” A Radzeert két mérfölddel északabbra sodorta az áramlat, és süllyed...

A vezérhajó parancsnoka
sirgórcsöt kap...

Kérni fogom
a nyugdíjazásomat!

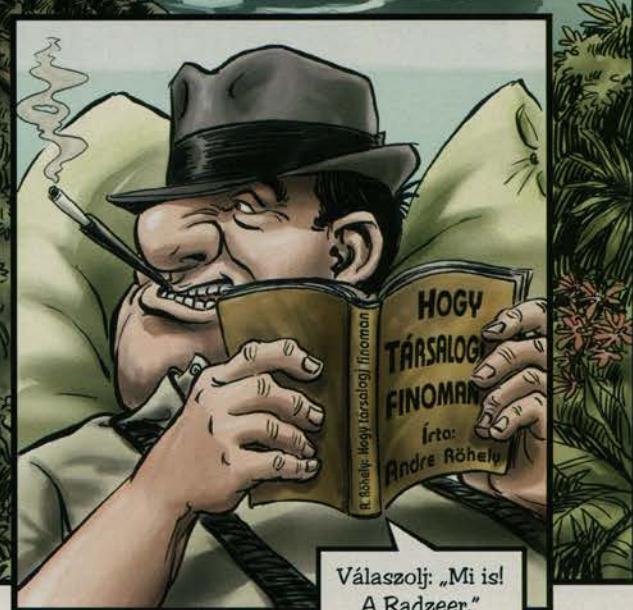
...a matrózok körében pedig lábra kap a legenda a kísérteties cirkálóról, amely láthatatlan, mert fedélzetén Félfejű Jack, a múlt századi kalózkapitány intézkedik. Pedig a Radzeer azért láthatatlan, mert fedélzetén Piszkos Fred intézkedik...

Mégpedig körmönfont ravaszsággal! Intézkedéseinek eredményeként a cirkáló jelenleg az Irrawaddy folyó egyik elhagyatott holtágában horgonyoz, dús trópusi növényzettel álcázva. Rádióját egy dzsunkára szerelték át, s ezzel ügyesen elsiklottak a torkolatnál álló hadihajók mellett. Azok különben sem törödtek a mindenfelé ezerszámra látható ladikokkal, hiszen egy hatalmas cirkálót kerestek. Így tehát a dzsunka (rajta a cirkáló adó- és vevőkészülékkel) észrevétlen kifuthatott a nyílt tengerre, ahol fel- és alácircál, és vészjelzéseivel teljesen meghülyíti a flotta illetékezeit.

Hallgass ide, Bunkó!
Most vettem az adást,
idézem: „Húszezer font
jutalmat adunk annak,
aki a Radzeer pontos
tartózkodási helyét
megjelölí!
Az Admirális.”

Rozsdás arra eszmél, hogy a feje iszonyatosan sajog. Óvatosan felnyitja a szemét, körülnéz...

Á, excellenciás uram! Miért ilyen kényelmetlenül?

Azt hiszem, némi hazaáratás történt... Bradford hitvány gazember.

Csak nem...?

Sosem hittem volna, hogy egy angol vezérkari tiszt ilyesmire vetemedhet...

Lepaktált azzal a Morrison Snyderrel. A szultánátusban puccsot hajtottak végre. Én „baleset áldozatul esem”, az alkirályi posztot Bradford kaparintja meg. A brit kormány kénytelen lesz elfogadni a kés helyzetet...

Csend! A foglyok nem beszélhetnek!

Örülök, hogy látom, Bradford. Hogy van?

Helyes, hogy nem veszítette el a jó kedélyét. Rövidesen szüksége lesz némi optimizmusra! Holnap felkötik.

Részemről a szerencse. De azt nem értem, hogy miért várnak ezzel holnapig? Árulóénál csak pénteken van akasztás?

Bradford - Rozsdás provokálása ellenére - megőrzi hidegvérét, sőt különös mosollyal karba teszi kezeit és...

Hát nézze, barátom, hogy tisztában legyen az üggyel, és megtanuljon engem tisztni, felvilágosítom személyemet illetően. Én nem vagyok Bradford, és nem vagyok vezérkari tiszt sem. Következésképpen nem lehetek áruló... Dacára annak, hogy tizennyolc éve szolgálok az angol hadseregben... Annak idején Bradford néven egy tiszt jött ki a katonai iskolából. Árva fiú volt, rokonait nem ismerték. Hat évre az indiai hadsereghöz osztották be. Útközben ez a fiatalember sajnálatos módon „eltünt”, és Bokharában már én jelentkeztem helyette. Valamikor tartalékos tiszt voltam, mint mérnök és hírszerző vezérkari ügyekhez is értettem. Szerencsémre a világháború Bradford egykor iskolatársai közül sokat elvitt. Az indiai szolgálat után megkockázattam, és jelentkeztem Londonban. Soha senki nem leplezett le, így beállíthattam a kémek világrekordját: egyenesen, mint kebelbeli tiszt a vezérkarnál, érintkezhettem közvetve Snyder Morrisonnal, akitől egy cégnél dolgozunk a japánok számára. Hát, röviden összefoglalva ennyi, amit feltétlenül tudniuk kell a megítélesemet illetően...

Erre igazán nincs okom... Pillanatnyilag a mi megbízottunk is tárgyal Kvanggal a japánok érdekében, és nem szeretnénk, ha a számitásainkat keresztlöhűzné. Szükségünk van Kvangra, hogy fegyvereket hozzunk be Birmába, mint azt ön is nagyon jól tudja.

A fegyverek csak két héten múlva érnek a határra, addig bizonyára fel fog tünni a távollétem...

Az Earl a köteleit feszítő tehetetlen dühében.

Minden hiába való tehát...

Nagyon komisz kelepcét állítottak itt fel, és igen sok jó angol fog meghalni, ha sikerül, amit akarnak. Istenem, csak eljuthatnák Kvanghoz!

Semmi ok a csüggédésre, excellenciás uram! Ketten közelítettük meg a táborot, de csak engem fogtak el. A barátom ügyes ember, nem csinál semmit elhamarkodva. Bizonyára az éjszakát várja, és megkísérli majd, hogy kiszabadítson.

Ebben a pillanatban két bennszülött harcos egy jól összekötözőt cso-magforma valamit hajít be a sátorba...

Fentemlített barátom... Hm! Ez igen sajnálatos.

Nem sokkal később nagyon távolról két tompa dörej hallatszik, egymást követő robbanások.

Hallották ezt? Már egy hajszálnyi reményük sincs. Ahol a kíséretük táborozott, most csak egy lyuk van a földben. Kézigránátokat vágunk közéjük... A szomorú hír, hogy senki sem élte túl!

A... Kölyök...

A Főorvos részvétteljes pillantást vet barátjára. Bradford szavai azt jelentik, hogy szegény Körölyök is meghalt. Vigasztalni szeretné, de nem talál szavakat. Rozsdás annál inkább...

Nem csak közönséges gyilkos, hanem gyáva is... Egy randa, gerinctelen féreg vagy öregem, mit szépítsek!

Bradfordot előnti a düh. Korbácsát ütésre lendíti, de hogy jól odacsaphasson, közelebb lép. Nagy könnyelműség ez tőle...

Most merre
tovább?

Hülye kérdés! Folytatjuk
ázsiai turnénkat. Megkeres-
sük végre Thomas Levent.

Menjenek, amerre akarnak.
Én Kvanghoz indulok...
A fegyverek holnap a
hágónál vannak. És nem
szabad bejönniük Birmába...
Legfeljebb tiz kilométernyi-
re lehet Kvang táborá...
oda kell... jutnom...

Az Earl lélegzet
után kapod, már
alig tudja kinyogni
a szavakat. Meg-
támaszkodik, hogy
össze ne essen,
de hiába.

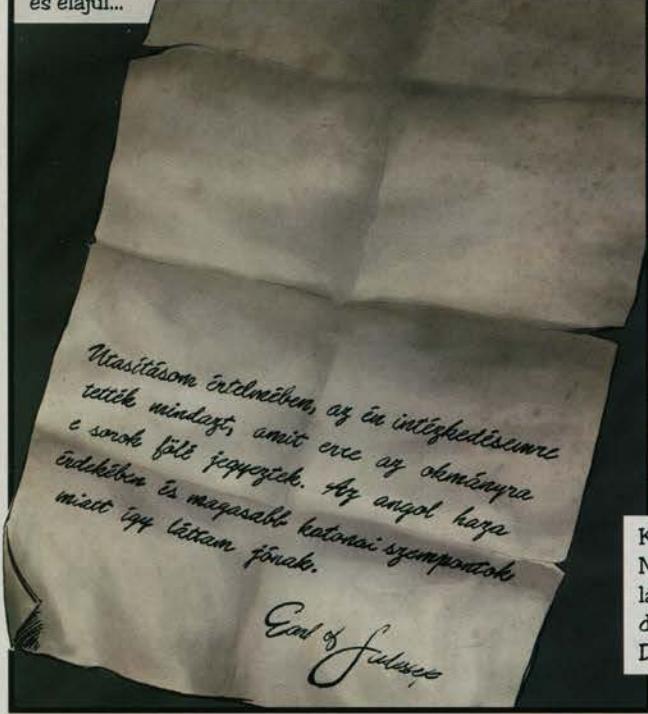
Idehallgassanak, hagyjanak
itt... Maguk már játszották ezt
a szerepet... Játsszák újra... Ha
Kvang hajlandó... elzárni a hágot
...ötvenezér fontot kap... és
ő lehet a tartomány királya...
Menjenek... hagyjanak itt...

A váratlanul rátört malári-
ás roham leveri a lábáról...

Ne marháskodjon,
excellenciád! Nálunk az
ilyesmi nem szokás. Külön-
ben meg, mi bármit is ígéรunk
Kvagnak, azt Anglia nem
ismeri el. Csak szélhámos-
ság lenne az egész.

A herceg kénytelen ezt elismerni. Elővesz egy papírt, ír valamit a lap aljára, majd átnyújtja Rozsdásnak azzal, hogy kizárolag a Kvanggal történt megállapodás napján datálják, és elájul...

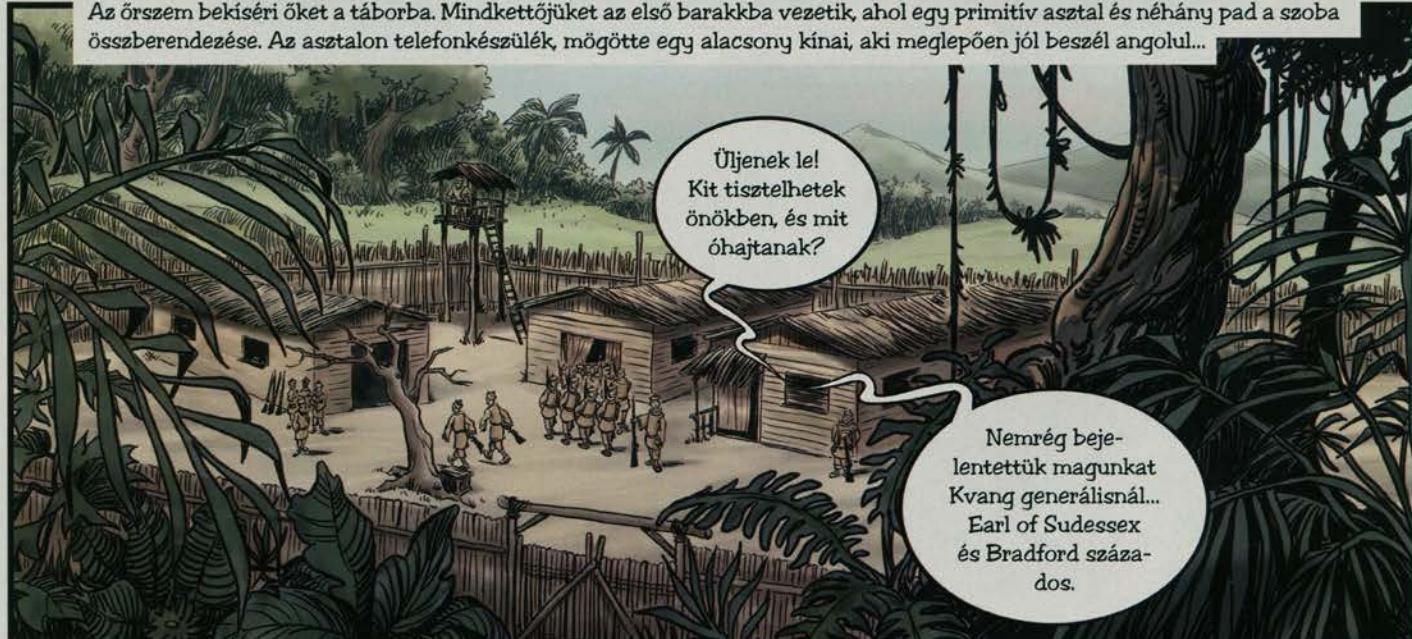
Eredj, Főorvos, vidd le öfelségét az Irrawaddy partjához, talán el tudod cipelni egy halászfaluig... Nem hagyhatjuk itt az erdőben egyedül. Mi pedig Kölökkel felkeressük Kvangot.

A Főorvos a vállára veszi a herceget, nagyon sóhajt, és elbaktat dél felé. Rozsdás a Kölökkel északnak fordul. Erős iramban gyalogolnak, csak félóránként engedélyeznek maguknak rövid pihenőt. Ilyenkor csókolódznak. De csókolódni, úgy látszik, a dzsungel mélyén sem lehet zavartalanul...

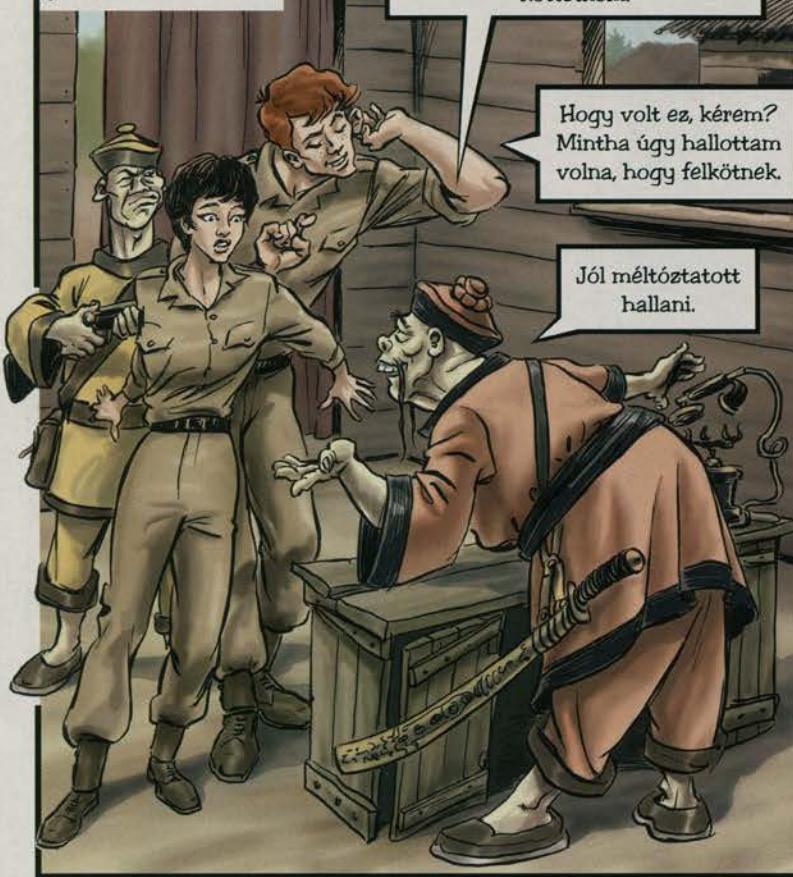

Az örszem bekíséri őket atáborba. Mindkettőjüket az első barakkba vezetik, ahol egy primitív asztal és néhány pad a szoba összberendezése. Az asztalon telefonkészülék, mögötte egy alacsony kinai, aki meglepően jól beszél angolul...

A kínai közli, hogy a generális a főhadiszállásán tartózkodik, körülbelül félóránjira innen. Majd telefonon jelentést tesz neki...

A generalisszimó nyomban indul, hogy tárgyaljon önnel, tiszteletre méltó herceg. Kedves tiszttársát pedig fél óra elteltével fel kell köttetnem.

Kölyök hiába tiltakozik, Rozsdást se szó, se beszéd megkötözik és már viszik is...

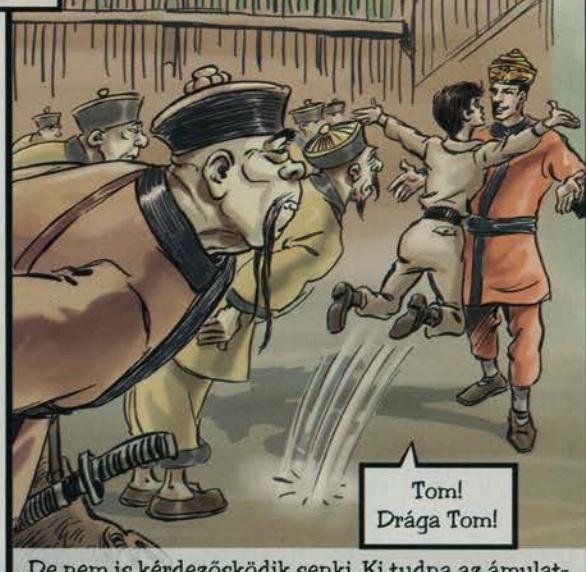
Nem mondaná meg, kinézer úr, hogy a generális miért ragaszkodik ehhez a nem túlságosan eredeti ötlethez?

Fél óra elteltével...

Mi ez kérem?
Selejtes a kötél?

A váratlan fordulatnak más a magyarázata. Amikor Kvang kíséretével feltűnt az erdei ösvényen, megrántották a kötelet, de nyomban el is engedték. Mert a generális karja hirtelen félkört írt le, mint amikor a karmester próba közben leinti a zenekart. Hogy miért tette? A kérdésre e pillanatban nehezen válaszolhatna.

Tom!
Drága Tom!

De nem is kérdezősködik senki. Ki tudna az ámulattól tátra maradt szájjal kérdezősködni? A látvány valóban kissé szokatlan: a bennszülött felkelők vezére, a nyakában zokogó angol főranggal.

Miután Kölyök jól kisírta magát örömében, a parancsnoki helyiségen minden titokra fény derül.

Ha nem ismerem fel az utolsó pillanatban, hogy maga nem Bradford, akkor nagyon sajnálatos dolog történt volna. Ne haragudjon, kérem...

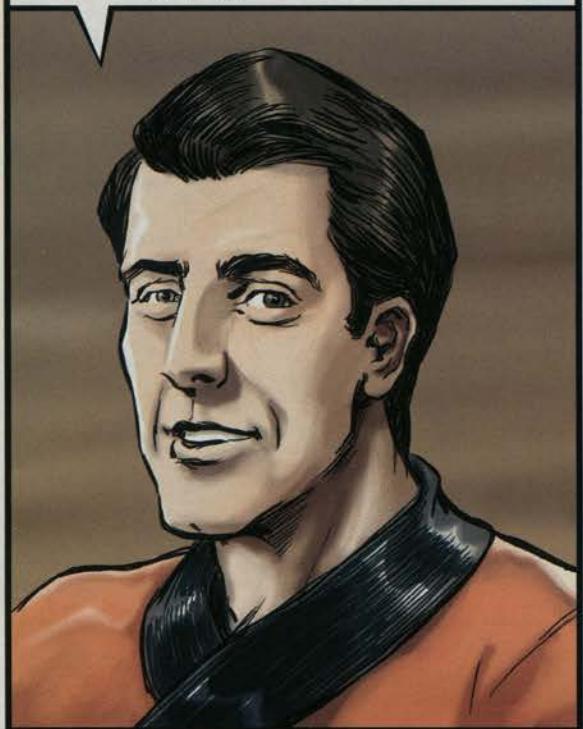
Szót sem érdemel. Futó kellemetlenségnek tekintem. Hiszen Bradfordnak szánta a kötelet. Megértem. Tenyérbemászó pofa.

Aljas gazember. Ellotta a találományomat, legalább is szerette volna ellopni. Megölte a menyasszonyomat, és úgy állította be a gyilkosságot, mintha én lennék a tettes. Sosem tudtam volna bebizonyítani az ártatlanságomat, ezért kellett menekülnöm.

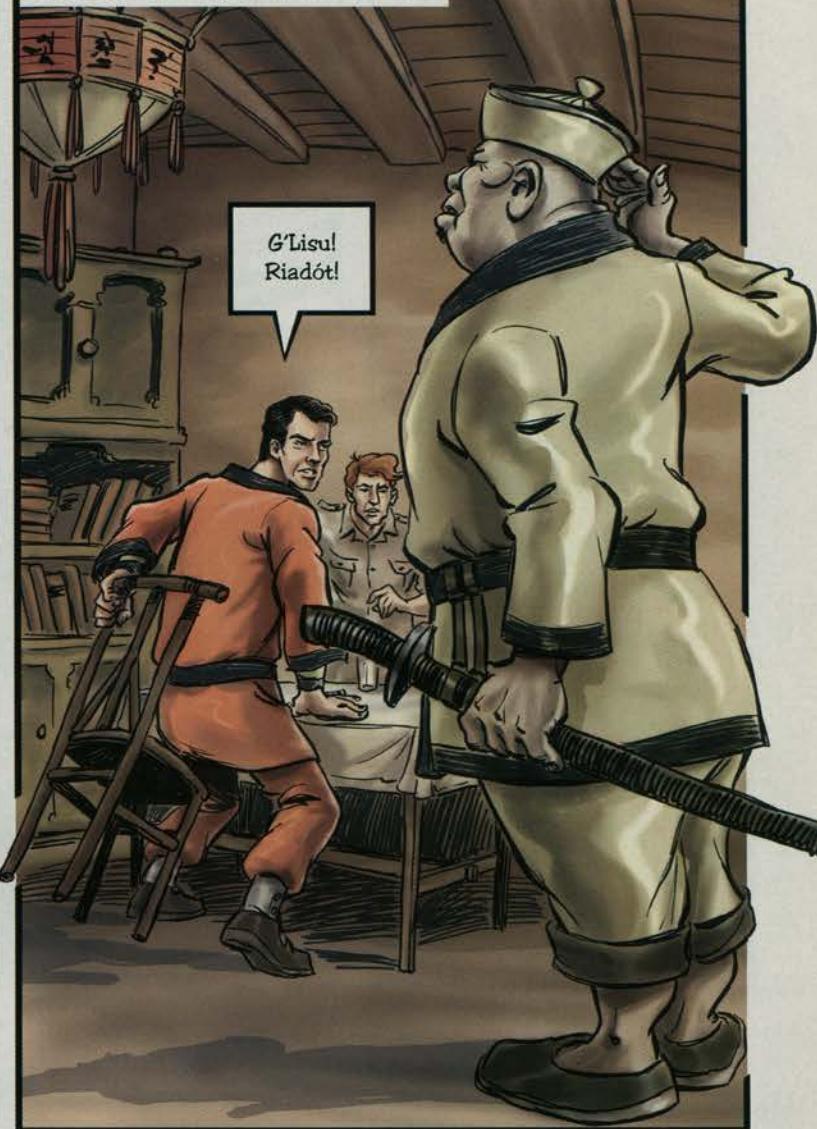
De micsoda rejtélyes úton lett belöled Kvang generális?

Egy csetepatéban megsebesültem. Bennszülöttek találtak rám. Azt hittem, mint légiólistát, rövid úton kivégeznek. Nem így történt. Elvittek a falujukba, gyógyítottak, emberséggel bántak velem. Felgyógyultam... Láttam, hogy mennyire megszerezték közben a törzs. Én is északra vonultam velük együtt. És mert jók voltak hozzáim, hálából kiképeztettem őket. Harcos nép, és így nagy szolgálatot tettek nekik a katonai oktatással. Azután még néhány törzs csatlakozott hozzájuk, így alakítottam meg szabadcsapatomat, amely harcol az elnyomás ellen, védi a békés törzseket rablóktól és martalócoktól. Ezért adót fizetnek nekünk: gumiút és elefántcsontot. Az adóból arra is tellett, amint látjátok, hogy Kinából néhány modernebb berendezési tárgyat, fegyvert, huzalt, telefont hozzak...

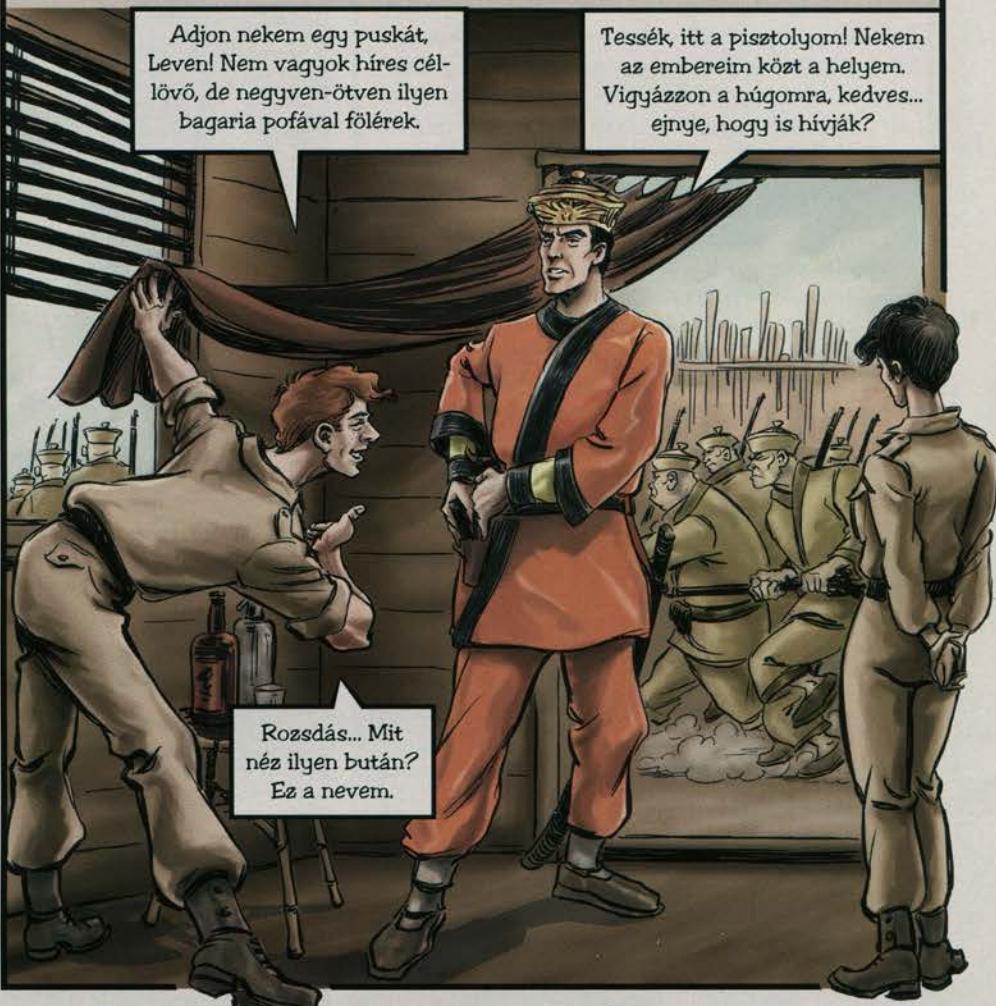
Ebben a pillanatban egy lihegő kínai ugrik be a szobába, és valami furcsa csivitelő nyelven jelentést tesz.

Ez Snyder műve volt. Elvágta a hadsereget a szorostól, ugyanis ott akarják áthozni a fegyvereket. Itt vagyunk ezzel a kis örséggel, mindenki százötven ember, és a katonáim nem jöhetnek...

A beszámolót vad fegyverropogás szakítja felbe. Kvang, alias Leven kirohan, gyorsan ki- oszt néhány parancsot, majd mikor visszatér, sietve magához veszi pisztolyát és kardját.

Leven meghökken: „De hiszen ez csúfnév.”

Komolyan csúf? Néha úgy vettem észre, hogy tisztelik. Olyan dolog ez, mint amikor egy volt századost Kvangnak neveznek. Különben a polgári nevem John Hallyburton.

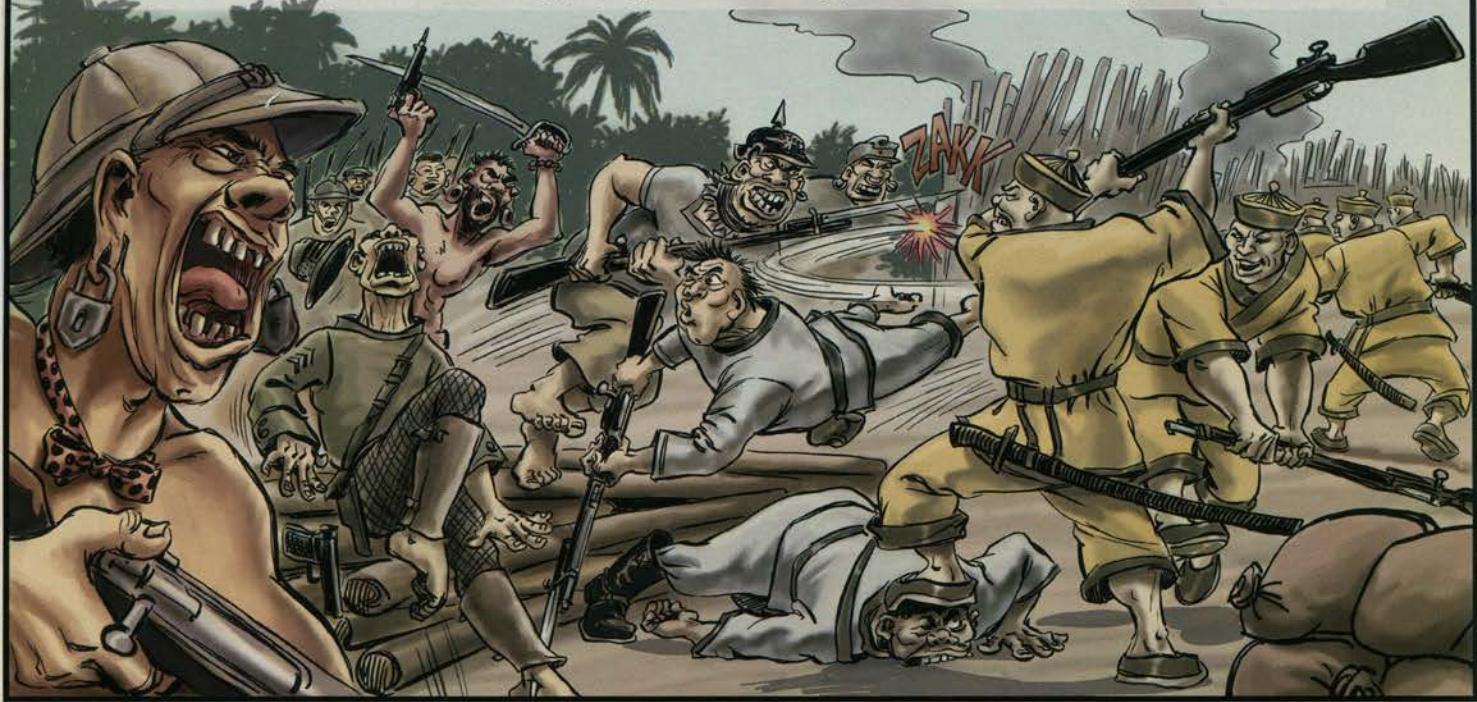
Hallyburton? ... Mintha már hallottam volna ezt a nevet... Persze! Egy John Hallyburton gyorsasági világrekorddal repült Londonból Ausztráliaba, és a legmagasabb kitüntetésben részesült. Azután katonai ranggal átvette a hadirepülőgép-gyár.

Úgy van. Később a gyár igazgatóját egy redőnyhúzával bénára verte az illető, és menekülnie kellett. Én voltam.

Emlékszem. Maga előtt szép jövő állt...

Nem mélyedhetnek el az emlékek felelevenítésében, mert a csatajegy erősödik. Snyder emberei nem kísérleteznek azzal, hogy bekerítsék őket. A szorosan álló ötven emberre vetik magukat. minden jel arra mutat, hogy a felkelők a nagy túlerővel szemben nem tudják tartani állásaiat. Az egyre megújuló rohamokat ugyan sorra visszaverik, de fogytán a löszerük...

A válságos helyzetre való tekintettel újból feltűnik Leven...

Reménytelen a helyzet... Hallyburton, magára igen nehéz feladat vár. Innen ötven lépéssnyire van a folyó. Elviszi innen a húgomat! Érti, ugye? Ha lefelé mennek az apadó árral, hajnalra biztonságban lehetnek. Nem kérdez semmit, csak fölkapja Edithet és viszi...

Csend! Itt én vagyok a parancsnok! Nálam egy katona csak egyet felelhet a parancsra, azt, hogy „igenis”... Megértette?

Ezalatt Bradford sátrában...

Szóval... azt mondod,
Kvang bennszülöttjei
túl jól képzettek, akár
az angol hadsereg?
Érdekes...

Nem fontos. Így is elsöpörjük
őket. A fegyverszállítmány már
átlépte a határt. Nemsokára...

Snyder nem tudja befejezni a mondatot, mert valami váratlanul feltűnik az égen és szép ívben átrepül a fejük felett.
A következő pillanatban...

Az első lövedék még elég messze csap le, de aztán a titokzatos üteg tüzérei belövik a célpontot. Egymás után csapnak gránátok és srápnélek a szorosba. Snyder zsoldosai fejveszettben menekülnek, de csak néhány igen szerencsés fickó éli túl a sortüzet.

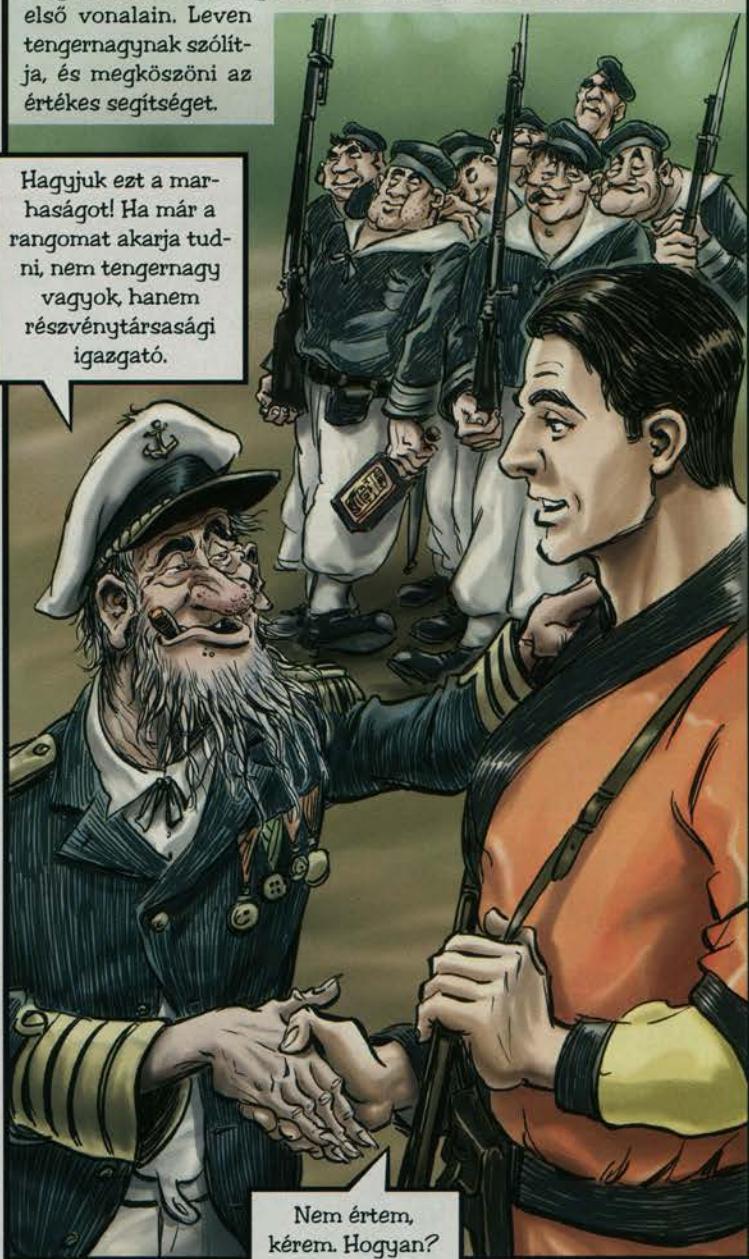
A harcnak egykettőre vége.
Az Irrawaddy közepén a
Radzeeren felhangzik a győ-
zelmi kommandó...

SÖRT!!!

Fél órával később egy szakasz angol egyenruhás, de gyanúsan tán-
torgó matróz élén nagyszakállú admirális kacsázik át a felkelők
első vonalain. Leven
tengernagynak szólít-
ja, és megköszöni az
értékes segítséget.

Hagyujuk ezt a mar-
haságot! Ha már a
rangomat akarja tud-
ni, nem tengernagy
vagyok, hanem
részvénytársasági
igazgató.

Nem értem,
kérém. Hogyan?

Azt hiszem, jobb lesz,
ha megmondom, uram.

„Én is azt hiszem” – mosolyog Kvang barátságosan.

Bradford százados valamiféle leleplezéstől tartott a személyét illetően. Azt mondtá, még nincs minden veszve, ha időben odaér. Valami üveglapot emlegettet, ami rá nézve bizonyíték, ha mikroszkóp alá teszik. Nem értek hozzá, de hallottam már ilyesmiről... valami tripo... izékkel kapcsolatban. Ha most megölnek sem jut eszembe. A vér-cseppekben vannak fehér testecskék, vízszintesen hat betű...

Az Earl végre szemtől szemben folytathat tárgyalásokat Kvanggal. Igaz, nem kerekasztal mellett, hanem a szabad ég alatt, de sebaj...

Kár, hogy a hajón nincs meg a rádióadó, így ez a Bradford kereket old majd Mandalayból. Ezt igazán sajnálom.

Én még jobban. Kis hiján felköttem helyette azt a vidám, vörös hajú fiút.

Hallja, az egy igazán nagyszerű ember. Nyugodtan rábízhatja a húgát, ha majd visszatérnek Londonba. Ön nagy szolgálatot tett Angliának, Leven. Ami pedig a gyilkossági ügyét illeti, vörös barátunknak van egy elmelete. Amint elfoglalom az alkirályi tiszstet, első dolgom lesz, hogy intézkedjem rehabilitációja érdekében. Visszakapja a rangját, és megfelelően kárpótolni fogják meghurcoltatásáért.

Sajnálattal kell közölnöm, sir, hogy önből nem lesz alkirály. Bennszülött barátaim nem azért harcoltak, hogy az egyik rosszat a másikkal cseréljék fel. A szultánt és cinkosait elkergették, nem kérnek az angol protektorátusból. Azt hiszem, ezt nyugodtan kijelenthetem a nevükben.

Valamivel később...

Kár a szóért, elhatározásom végeles. Nem térek vissza Angliába. Már meg szoktam az öserdőt. Csak aki sokáig élvezte egy gyönyörű, modern város környezetét, az tud szív ből ragaszkodni a dzsungelhez. Megszerettem a bennszülötteket is, ezeket az egyszerű, becsületes embereket... Ne aggódj, Edith, Hallyburton majd vigyáz rád!

Hé, ti ott! Bocsánat a személyes megjelenésért, de apad az Irrawaddy, és ha nem akarunk itt megfenekleni, nyomban indulnunk kell... Elég lesz már a búcsúzkodásból!

Bradfordot, amint Mandalayba ér, egyenesen a parancsnok elé kísérik. Hutchinson ezredes nyomban hellyel kinálja régi jó cimboráját, akit már nagyon várt.

Ez most nem fontos. Foglalj helyet, kérlek! Egy ostoba ügy miatt molesztálnak. Colombóból valami fráter levelet írt a hadügymiszternek egy gyilkossággal kapcsolatban. A levelet félredobták, mert téged akart megrágalmazni azzal, hogy a meggyilkolt nő mellett talált törön... bocsáss meg... a te ujjlenyomatod van. Nem is foglalkoztak volna ezzel, de nemrég ez az illető egy csomagot is küldött. És valami ravarás módon kicsalt az Earltól egy írást, amelyben az áll, hogy a csomag küldője veled és az Earllel egy hajón utazott, és kivágott egy ablakot. A csomagban benne volt az üveg két részre vága és egymásra helyezve, mint a mikroszkóppreparátumknál. És ez a fickó azt írta... bocsáss meg... hogy az ablaküvegen a te ujjlenyomatodat konzerválta ilyen módon. Ez az ujjlenyomat pedig egyezik a gyilkos ujjlenyomatával, ami a törön volt. Nagyon kínos história... De hát kétségtelen, hogy az Earl írása volt mellékelve... És most neked is érdeked, hogy ezt az undorító ügyet így magunk között... hát úgy-ahogy elintézzük...

Ekkor egy civil lép be az ajtón irattáskával a hóna alatt. Bradford halvány ábrázattal kényelmetlenül feszkelődik a széken. Valahogyan nem egészen erre számított...

Mégis...
hogy
gondolod...?

Hát, kérlek... most ez az úr, aki daktíloszkópus... ez igen kínos... de ujjlenyomatot fog venni töled... Azt hiszem, neked is érdeked, hogy a rágalmazó ellen ezután nyomban eljárunk. Mert mégis hallatlan, hogy egy vezérkari századost rablógyilkossággal hozzanak összefüggésbe...

„Kérem, főfelügyelő úr, vegye elő a felszerelését!” – fordul oda Hutchinson a civilhez. Erre Bradford várhatlanul elneveti magát, majd cinikusan megszólal...

Csak hagyja, barátom...
Az ujjlenyomat egyezik.

Az Earl néhány táviratot vált az Admirálitással, majd magához kérte Rozsdást és Piszkos Fredet...

Jó híreim vannak a maguk számára. Mégsem kerülnek haditőrvényszék elé azért, mert eltulajdonították őfelsége egyik hadihajóját.

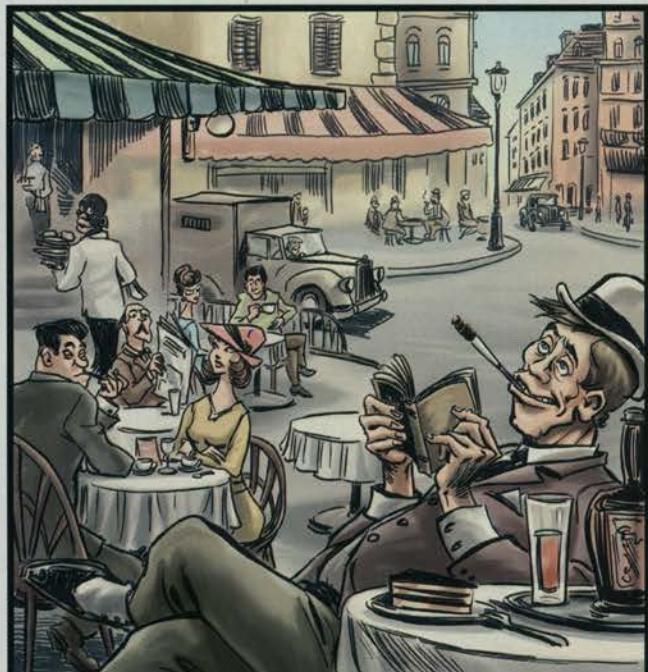
Ugyanis a Radzeer nevét viselő Balmoral cirkálót a brit flotta - szíves közbenjárásomra - kiselejtette és néhány fontért áruba bocsátotta. Megvásároltam, és hálából mindenért, amit értem tettek, most maguknak ajándékozom. Így senki sem állíthatja, hogy az angol tengerészettől el lehet lopni egy cirkálót. Mert kiderül majd az is, hogy a Radzeer már akkor az önök tulajdona volt, mikor engem a fedélzetre vettek. Épp ezért hivatalosan senkit sem tartóztathatnak le, legfeljebb néhány schilling pénzbüntetés vár magukra „a haditengerészeti egyenruhájának jogosulatlan használatáért”...

Mondhatom, finom dolog. Már minden csekélyseg miatt büntést kell fizetni...

Sebaj, majd fellebbezzünk!

Az ügy epilógusához tartozik, hogy a részvénytársaság tagjai nemsokára valamennyien szép összeg fölött rendelkeztek, mert midön Leven találmányát megvásárolta a hadügymenisztérium, Rozsdás és barátai huszonötözer fonton osztozkodhattak Pireuszban a Fáraó színtén megkaptá részét egy postautalványon, amelynek a feladója „gebedj meg” volt.

De nem feledkeztek meg a szegény ál-Levenről sem. Gabriel Amiens élete is révbe jutott, miután elegedő tökét bocsátottak rendelkezésére, hogy Londonban kis kávéházat nyithasson a „Légionistához”.

...És Tom Leven? Fényesen rehabilitálták, előléptették és kitüntették. Mint alezredes, kormányzója lett az általa pacifikált területnek. De soha nem tért vissza Angliába. Rozsdásnak viszont nem volt választása, mert az Earl lelkes elbeszélései után legmagasabb helyen is látni kívánták. Mikor megkérdezték tőle, tényleg úgy történt-e minden, ahogy hallották, barátunk elővette egy gondosan összehajtott, de kissé megviselt papírt, majd a következő szavakkal átnyújtotta: „Parancsoljanak, uraim! Nem tudom, mit hallottak, de íme a bizonyítéka annak, hogy ez az eset szóról szóra úgy történt. Külön figyelmükbe ajánljom a papír alján található aláírást...”

1. Megbíztam Hallyburton urat, hogy a karanténállomáson paragon heverő Balmoral cirkálót, néhány úriemberrel, észrevétlenül hajózza el állomáshelyéről.
2. Köteleztem nevezettet, hogy Sabangnál az angol kincstár költségére lássa el a hajót a szükséges szivar- és alkoholmennyiséggel.
3. Bradford nevű kémgyanús kísérőm miatt tegyenek úgy, mintha fogolyként őrizznének a cirkálón.
4. Súlyos büntetés terhe mellett kötelezem őket, hogy helyettem a francia fogadtatás katonai parádéjának elviselhetetlen fáradalmait vállalják, nevemben és Bradford százados nevében szerepeljenek, és lehetőleg sikeres diplomáciai tárgyalásokat folytassanak.
5. Kötelesek állami lakkal a hajó oldalán helytelenül alkalmazott nevet Radzeerre kijavitani.
6. Szigorú büntetés mellett megparancsolom, hogy őfelsége indiai flottáját, repülőrajait, tengerállattjáróit, rendőreit és a világ rész valamennyi rádióállomását kötelesek huzamos időn át megteveszteni, lehetőleg kijátszani, és parancsaiknak nem engedelmeskedni.
7. Legfontosabb: E saját kezű irásommal befejezett utasítás megszegőit Essex grófságába szállítatom, ahol visszaállítatik a pallos jog, és az engedetleneknek előírásszerűen fejüket vétetem.

Utasításom értelmében, az én intézkedéseimre tettek mindenzt, amit erre az okmányra e sorok fölé jegyeztek. Az angol haza érdekeiben és magasabb katonai szempontok miatt így láttam jónak.

Earl of Julesco

1932. május 18.

Az öregúr a trónszéken úgy nevetett, hogy a könnyei csorogtak. A hadügyminszter, miután elolvasta az ívet, alatta az Earl saját kezű utasításával, másodpercekig levegő után kapkodott. Különösen fokozódott a derültseg, miðen az Earl elmondta az utasítás történetét...

Így majdnem minden a helyére került, kivéve az elveszett cirkálót. Most már csak az volt a kérdés, mit is kezdjen a részvénytársaság egy hadihajóval. Az Earl ehhez is szolgált jótanáccsal: „Vállalják el értékes áruk szállítását a kalózoktól hemzsegő indiai vizeken!”

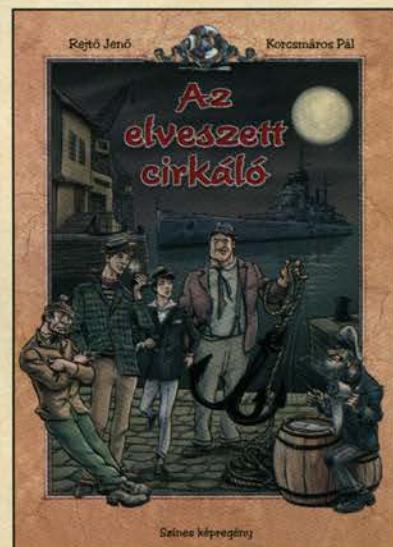
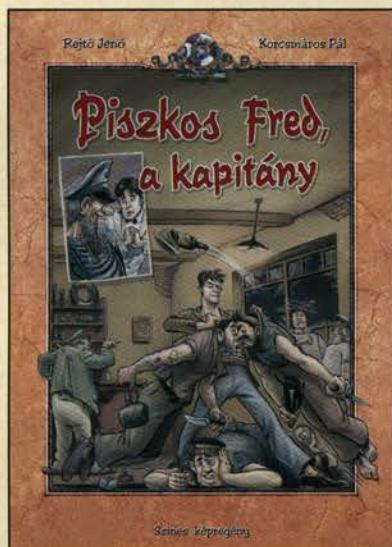
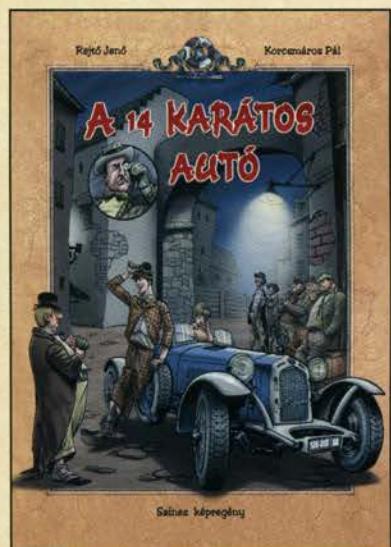
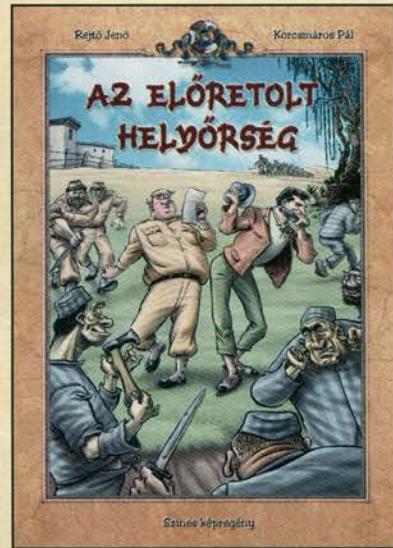
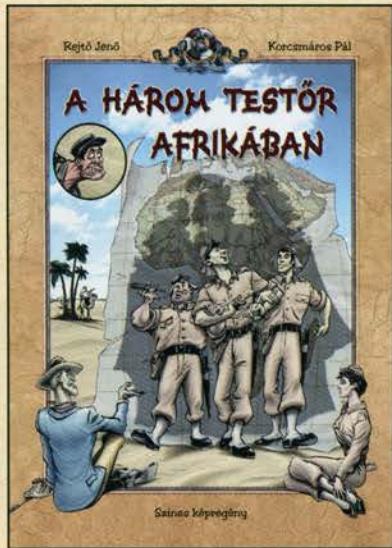
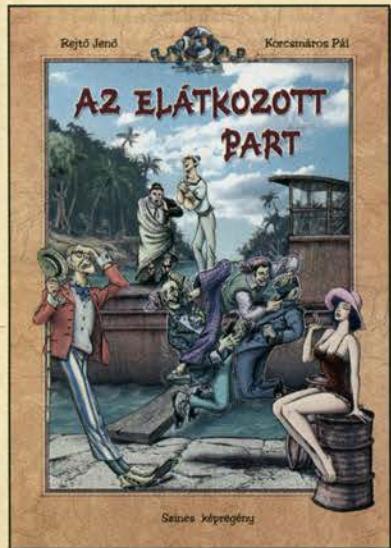

„Ha nagy köd van az óceánon, és lesötétített hajó tűnik fel valamerre, amelyik nem felel rádióhívásra, ma már nem csempések gyanítanak rajta, akik titokban közlekednek. Mindenki tudja, hogy a Balmoral az, amelyet valamikor a levegőbe rágadt és hétszer megforgatott a ciklon. Azóta mint kísértethajó közlekedik, rádiója néma, de ha megjelenik elmosódott, lámpátlan árnya, az általában nagy vihart jelent...

Ezt ma már minden felvilágosodott matróz tudja...

VÉGE

A Rejtő-Korczmáros sorozatban
már megjelent:

Kiadványainkat keresse a könyvesboltokban!

Képes
Kiadó

Telefon: (1) 326-0342
www.kepeskiado.hu • info@kepeskiado.hu

Következő képregényünk:

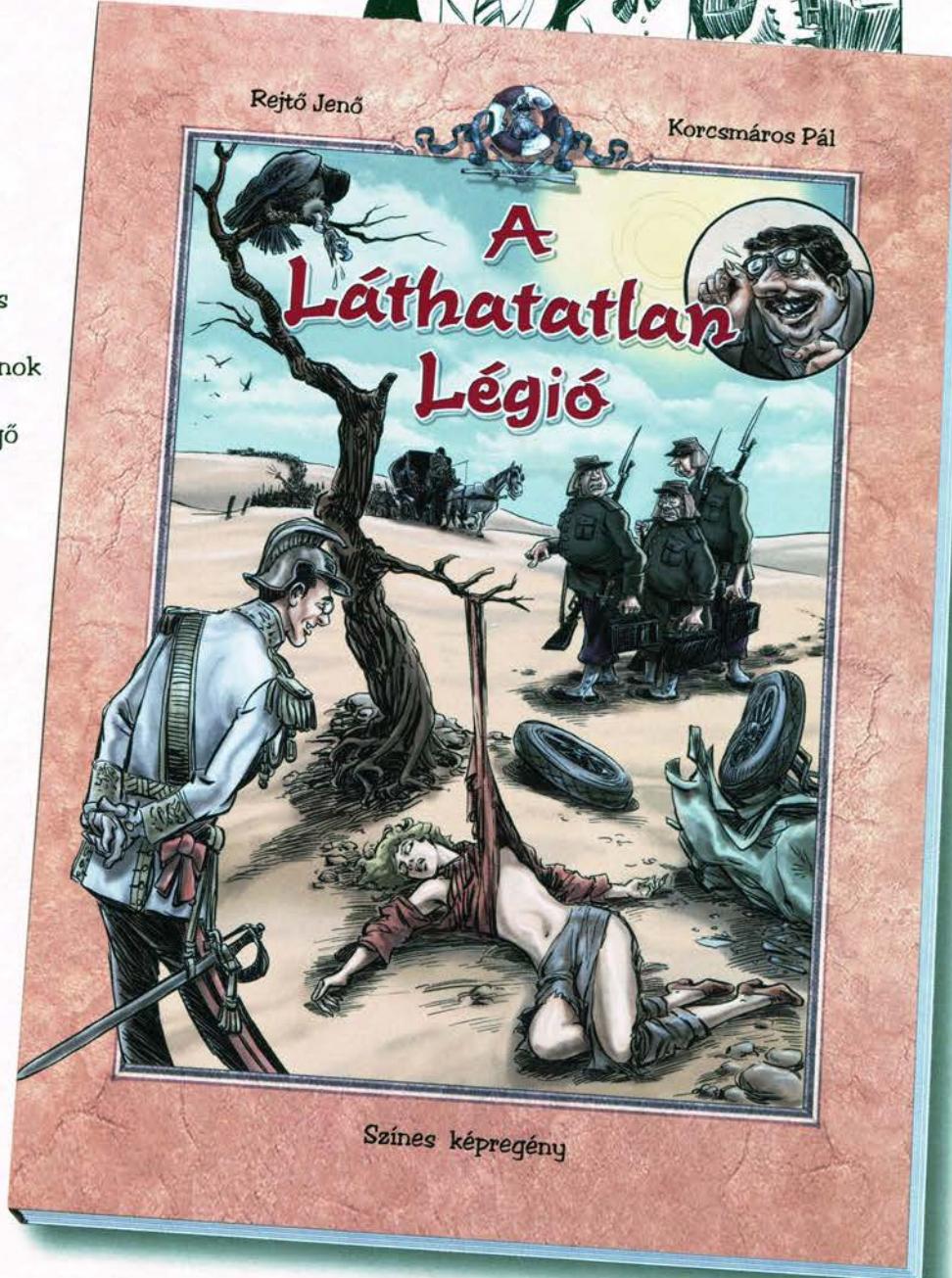

A Láthatatlan Légió
oszlopos tagjai:

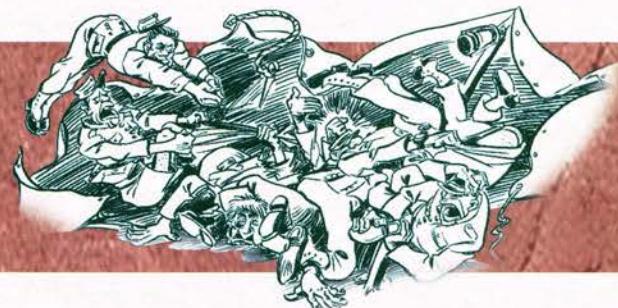
- Polchon, a hagymaszagú fenegyerek
- Obláth Jeremiás, ex-orvos és gyakorló alkoholista
- Kratochvill mester, kárpitós és regényíró
- King Roswang, az „Oroszlánok királya”, valamint fia
- Duke of Roswang, a „Levegő ördöge”, és neje
- Izabella, az egykori cirkusz súlyemelője...

...és végül: Strudl úr, a bécsi fiákeres, aki csak mérsékelen beszél angolul.

Déz Bagázs
iz auf ámol ganz
hisztéris gvoan.

Színes képregény

Ára: 2.990 Ft

9 789639 833265

info@kepeskiado.hu
www.kepeskiado.hu